Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého senátu)

23. září 2015 *

„Přístup k dokumentům — Nařízení (ES) č. 1049/2001 — Dokumenty v držení ECHA — Dokumenty pocházející od třetí osoby — Lhůta pro odpověď na žádost o přístup — Odepření přístupu — Výjimka týkající se ochrany obchodních zájmů třetí osoby — Výjimka týkající se ochrany rozhodovacího procesu — Převažující veřejný zájem — Informace o životním prostředí — Emise do životního prostředí“

Ve věci T-245/11,

ClientEarth, se sídlem v Londýně (Spojené království),

The International Chemical Secretariat, se sídlem v Göteborgu (Švédsko),

zastoupené P. Kirchem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Evropské agentuře pro chemické látky (ECHA), zastoupené M. Heikkilä, A. Iberem a T. Zbihlejem, jako zmocněnci, ve spolupráci s D. Abrahams, barrister,

žalované,

podporované

Evropskou komisí původně zastoupenou E. Manhaeve, P. Oliverem a C. ten Dam, poté E. Manhaeve, P. Oliverem a F. Clotuche-Duvieusart a poté E. Manhaeve, F. Clotuche-Duvieusart a J. Tomkimem, jako zmocněnci,

a

Evropskou radou pro chemický průmysl (Cefic), se sídlem v Bruselu (Belgie), zastoupené Y. van Gervenem a M. Bronckers, advokáty,

vedlejšími účastnicemi řízení,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí ECHA ze dne 4. března 2011, kterým byl odepřen přístup k informacím předloženým v rámci řízení o registraci některých chemických látek,

* Jednací jazyk: angličtina.

TRIBUNÁL (druhý senát),

ve složení M. E. Martins Ribeiro (zpravodaj), předseda, S. Gervasoni a L. Madise, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: L. Grzegorczyk, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 30. ledna 2015,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

A – *Mezinárodní právo*

1. *Dohoda TRIPS*

1 Dohoda o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví ze dne 15. dubna 1994 (Úř. věst. L 336, s. 214; Zvl. vyd. 11/21, s. 305, dále jen „dohoda TRIPS“), jež tvoří přílohu 1 C dohody o zřízení Světové obchodní organizace (Úř. věst. 1994, L 336, s. 3; Zvl. vyd. 11/21, s. 82), obsahuje část II, nadepsanou „Normy, týkající se dostupnosti, rozsahu a užití práv k duševnímu vlastnictví“. V této části v oddílu 7, nadepsaném „Ochrana nezveřejněných informací“, je zařazen článek 39, který stanoví:

„1. Při zajišťování účinné ochrany proti nekalé soutěži tak, jak je stanoveno v článku 10 bis Pařížské úmluvy (1967), budou Členové chránit nezveřejněné informace v souladu s odstavcem 2 a údaje předkládané vládám a státním orgánům v souladu s odstavcem 3.

2. Fyzické a právnické osoby budou mít možnost zabránit, aby informace, které mají právoplatně ve své moci, byly zveřejněny, sděleny třetím osobám nebo získány nebo užity třetími osobami bez jejich souhlasu způsobem, který je v rozporu s čestnou komerční praxí […], pokud takové informace:

a) jsou tajné v tom smyslu, že nejsou jako celek nebo jako přesná sestava a souhrn jejich částí obecně známy nebo běžně přístupné osobám v kruzích, které se běžně dotyčným druhem informací zabývají;

b) mají komerční hodnotu proto, že jsou tajné; a

c) osoby, které je mají právoplatně ve své moci, podnikly za daných okolností přiměřené kroky, aby je udržely v tajnosti.

3. Členové, kteří budou požadovat jako podmínku pro souhlas s obchodováním s farmaceutickými nebo zemědělskými chemickými výrobky, které využívají nové chemické látky, předložení nezveřejněných výsledků zkoušek nebo jiných údajů, jejichž vznik vyžaduje značné úsilí, budou chránit tyto údaje proti nepoctivému komerčnímu užití. Vedle toho budou Členové chránit tyto údaje proti zveřejnění, ledaže by to bylo nezbytné pro ochranu veřejnosti, nebo pokud jsou podniknuty kroky, které zajišťují, že údaje jsou chráněny proti nepoctivému komerčnímu užití.“

2. *Aarhuská úmluva*

2 Úmluva o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí, podepsaná dne 25. června 1998 v Aarhusu (Úř. věst. L 124, s. 4, dále jen „Aarhuská úmluva“).

3 Aarhuská úmluva v čl. 2 odst. 3 stanoví:

„ ‚Informace o životním prostředí‘ znamená jakékoli informace v písemné, obrazové, zvukové, elektronické nebo jiné podobě o:

a) stavu složek životního prostředí, jako je ovzduší a atmosféra, voda, půda, krajina a přírodní stanoviště, biologická rozmanitost a její složky, včetně geneticky modifikovaných organismů, a o vzájemných vztazích mezi těmito složkami,

b) faktorech, které ovlivňují nebo pravděpodobně ovlivní složky životního prostředí uvedené v písmeni a), jako jsou např. látky, energie, hluk a radiace, a o činnostech nebo opatřeních, včetně opatření administrativních, smluv, politik, právních předpisů, plánů a programů týkajících se životního prostředí […],

c) stavu lidského zdraví a bezpečnosti, o podmínkách života lidí, o kulturních a architektonických památkách, pokud jsou, nebo mohou být, ovlivněny stavem složek životního prostředí nebo pokud je prostřednictvím těchto složek ovlivňují faktory, opatření nebo činnosti uvedené v písmeni b).“

4 Článek 3 odst. 1 Aarhuské úmluvy stanoví:

„Každá strana přijme nezbytná právní, správní a jiná opatření včetně opatření, která zajistí slučitelnost ustanovení implementujících ustanovení této úmluvy, jež se týkají informací, účasti veřejnosti a přístupu k právní ochraně, a včetně přiměřených opatření pro prosazování práva, s cílem zavést a udržet jasný, transparentní a konzistentní rámec k naplňování ustanovení této úmluvy.“

5 Článek 4 odst. 1 až 4 Aarhuské úmluvy zní:

„1. Každá strana zajistí, aby orgány veřejné správy na žádost o informace o životním prostředí zpřístupnily tyto informace veřejnosti podle následujících odstavců tohoto článku, v rámci vnitrostátní právní úpravy, včetně kopií existující dokumentace obsahující nebo zahrnující tyto informace, pokud o ně bylo požádáno a s přihlédnutím k písmeni b):

a) aniž by musel být prokázán zájem;

b) v požadované formě, pokud:

i) z hlediska orgánu veřejné správy není rozumné poskytnout požadovanou informaci v jiné formě; v takovém případě musí být uvedeny důvody pro poskytnutí informace v této formě nebo

ii) informace již není veřejně dostupná v jiné formě.

2. Informace o životním prostředí uvedené v odstavci 1 budou zpřístupněny co možná nejrychleji a nejpozději do jednoho měsíce po podání žádosti, pokud rozsah a složitost informace neodůvodňuje prodloužení této lhůty až na dva měsíce od podání žádosti. Žadatel bude o prodloužení lhůty a o jeho důvodech informován.

3. Žádost o informace o životním prostředí může být zamítnuta, pokud:

a) orgán veřejné správy, kterému je žádost adresována, požadované informace nemá;

b) je žádost zjevně nedůvodná nebo je formulována příliš obecně nebo

c) se žádost týká nedokončených materiálů nebo interních sdělení orgánů veřejné správy, umožňuje-li tuto výjimku vnitrostátní právo nebo obvyklá praxe, přičemž se bere v úvahu zájem veřejnosti, jemuž by zveřejnění sloužilo.

4. Žádost o informace o životním prostředí lze zamítnout, jestliže by poskytnutí těchto informací nepříznivě ovlivnilo:

a) důvěrný ráz řízení či postupů orgánů veřejné správy v případech, kdy vnitrostátní právo stanoví tento důvěrný ráz;

b) mezinárodní vztahy, obranyschopnost státu nebo veřejnou bezpečnost;

c) průběh soudního řízení, možnost osob dosáhnout spravedlivého soudního řízení nebo možnost orgánu veřejné správy vést vyšetřování trestného činu nebo činu disciplinární povahy;

d) obchodní a průmyslové tajemství a průmyslové informace v případech, kdy je toto tajemství chráněno zákony na ochranu oprávněných ekonomických zájmů. V tomto rámci budou sděleny údaje o emisích, které jsou relevantní pro ochranu životního prostředí;

e) práva duševního vlastnictví;

f) ochranu osobních údajů anebo souborů údajů týkajících se fyzických osob v případech, kdy tyto osoby nedaly souhlas k poskytnutí těchto informací veřejnosti, pokud tuto ochranu stanoví vnitrostátní právo;

g) zájmy třetí strany, která poskytla požadovanou informaci, aniž měla či mohla mít právně stanovenou povinnost ji poskytnout, a v případech, kdy tato třetí strana nedala k uvolnění dotyčného materiálu souhlas nebo

h) životní prostředí, kterého se informace týká, jako jsou např. místa rozmnožování vzácných druhů.

Důvody pro odmítnutí žádosti uvedené výše budou interpretovány restriktivně, přičemž se bude brát v úvahu zájem veřejnosti, jemuž by zveřejnění sloužilo, a zda se požadované informace vztahují k emisím vypouštěným do životního prostředí.“

B – *Unijní právo*

1. *Nařízení č. 1049/2001*

6 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331) v článku 2 stanoví, že všichni občané Evropské unie a všechny fyzické a právnické osoby, které mají bydliště nebo sídlo v členském státě, mají právo na přístup k dokumentům orgánů, s výhradou zásad, podmínek a omezení vymezených v tomto nařízení.

7 Článek 2 odst. 3 stanoví, že se „toto nařízení vztahuje na všechny dokumenty, které má orgán v držení, to znamená na dokumenty, které vytvořil nebo obdržel a které má v držení, a to ve všech oblastech činnosti Evropské unie“.

8 Článek 4 nařízení č. 1049/2001, nadepsaný „Výjimky“, stanoví:

„[…]

2. Neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění, odepřou orgány přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany:

— obchodních zájmů fyzické nebo právnické osoby, včetně duševního vlastnictví,

[…]

3. Přístup k dokumentu, který orgán vypracoval k vnitřnímu použití nebo který obdržel a který se vztahuje k záležitosti, v níž orgán ještě nerozhodl, se odepře, pokud by zpřístupnění dokumentu vážně ohrozilo rozhodovací proces orgánu, neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění. […]

4. U dokumentů třetích osob konzultuje orgán třetí osobu pro posouzení, zda má uplatnit výjimku uvedenou v odstavci 1 nebo 2, není-li zřejmé, zda dokument má nebo nemá být zpřístupněn.

[…]

6. Pokud se některá z výjimek vztahuje pouze na části požadovaného dokumentu, zbývající části dokumentu se zpřístupní.

[…]“

9 Článek 6 odst. 2 a 3 nařízení č. 1049/2001 zní:

„2. Pokud žádost není dostatečně přesná, orgán žadatele požádá, aby žádost vyjasnil, a žadateli přitom pomůže například tím, že mu poskytne informace o použití veřejných rejstříků dokumentů.

3. V případě žádosti, která se vztahuje k velmi rozsáhlému dokumentu nebo k velkému počtu dokumentů, se dotyčný orgán může s žadatelem neformálně poradit s cílem nalézt přijatelné řešení.“

10 Článek 7 nařízení č. 1049/2001, nadepsaný „Vyřizování původních žádostí“, stanoví:

„1. Žádost o přístup k dokumentu se vyřídí bez prodlení. Žadateli se zašle potvrzení o jejím obdržení. Do 15 pracovních dnů od registrace žádosti orgán buď zajistí přístup k požadovanému dokumentu a zpřístupní jej v této lhůtě v souladu s článkem 10, nebo v písemné odpovědi sdělí žadateli důvody úplného nebo částečného zamítnutí žádosti a informuje jej o jeho právu podat potvrzující žádost podle odstavce 2 tohoto článku.

2. V případě úplného nebo částečného zamítnutí žádosti může žadatel do 15 dnů ode dne, kdy obdržel odpověď orgánu, podat potvrzující žádost, ve které orgán požádá, aby přezkoumal své stanovisko.

3. […]

4. Pokud orgán neodpoví v předepsané lhůtě, je žadatel oprávněn podat potvrzující žádost.“

11 Článek 8 nařízení č. 1049/2001, nadepsaný „Vyřizování potvrzujících žádostí“, zní:

„1. Potvrzující žádost se vyřídí bez prodlení. Do 15 pracovních dnů od registrace žádosti orgán buď zajistí přístup k požadovanému dokumentu a zpřístupní jej v této lhůtě v souladu s článkem 10, nebo v písemné odpovědi sdělí důvody úplného nebo částečného zamítnutí žádosti. V případě úplného nebo částečného zamítnutí žádosti orgán informuje žadatele o opravných prostředcích, které může použít, zejména o soudním řízení proti orgánu nebo o možnosti podat stížnost veřejnému ochránci práv za podmínek uvedených v článcích 230 a 195 Smlouvy o ES.

2. Ve výjimečných případech, například když se žádost týká velmi rozsáhlého dokumentu nebo velkého počtu dokumentů, může být lhůta uvedená v odstavci 1 prodloužena o 15 pracovních dnů, pokud je o tom žadatel předem vyrozuměn a jsou mu uvedeny podrobné důvody.

3. Pokud orgán neodpoví v předepsané lhůtě, považuje se to za zamítavou odpověď a žadatel je oprávněn zahájit proti němu soudní řízení nebo podat stížnost veřejnému ochránci práv podle odpovídajících ustanovení Smlouvy o ES.“

12 Článek 10 nařízení č. 1049/2001, nadepsaný „Přístup k dokumentům na základě žádosti stanoví“:

„1. Žadateli jsou dokumenty zpřístupněny buď tak, že do nich může nahlédnout přímo na místě, nebo obdrží jejich kopii, včetně kopie elektronické, pokud je dostupná, podle toho, čemu dává přednost. Žadateli mohou být vyúčtovány náklady na pořízení a zaslání kopie. Tento poplatek nesmí být vyšší než skutečné náklady na pořízení a zaslání kopie. Nahlédnutí na místě, kopie, která nemá více než 20 stran formátu A4, a přímý přístup v elektronické formě nebo prostřednictvím rejstříku jsou zdarma.

2. Pokud dotyčný orgán dokument již uveřejnil a tento dokument je žadateli snadno přístupný, může orgán splnit svou povinnost a zpřístupnit dokument tím, že žadateli sdělí, jak může požadovaný dokument získat.

3. Dokumenty se dodávají ve stávající verzi a typu záznamu (včetně formy elektronické nebo jiné, jako je Braillovo písmo, velký tisk nebo záznamy na pásce), přičemž se plně zohledňuje, čemu dává žadatel přednost.“

2. *Směrnice 2003/4/ES*

13 Článek 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/4/ES ze dne 28. ledna 2003 o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí a o zrušení směrnice Rady 90/313/EHS (Úř. věst. L 41, s. 26; Zvl. vyd. 15/07, s. 375), stanoví:

„Pro účely této směrnice:

1) ‚informacemi o životním prostředí‘ se rozumějí informace v písemné, obrazové, zvukové, elektronické nebo jiné formě o:

   a) stavu složek životního prostředí, jako jsou ovzduší a atmosféra, voda, půda, území, krajina a přírodní stanoviště zahrnující mokřady, pobřežní a mořské oblasti, biologická rozmanitost a její součásti, včetně geneticky modifikovaných organismů, a o vzájemném působení těchto složek;

   b) faktorech, jako jsou látky, energie, hluk, záření nebo odpad, [...] emise, vypouštění a jiné úniky do životního prostředí, které ovlivňují nebo mohou ovlivnit složky životního prostředí uvedené v písmenu a);

c) opatřeních (včetně správních opatření), jako jsou politiky, právní předpisy, plány, programy, dohody o životním prostředí, a o činnostech, které ovlivňují nebo mohou ovlivnit složky a faktory uvedené v písmenech a) a b), jakož i o opatřeních nebo činnostech určených k ochraně těchto složek;

[...]

f) stavu lidského zdraví a bezpečnosti, včetně kontaminace potravinového řetězce, podmínkách lidského života, kulturních lokalitách a stavebních objektech, pokud jsou nebo mohou být ovlivněny stavem složek životního prostředí uvedených v písmenu a) nebo prostřednictvím těchto složek kterýmkoli aspektem uvedeným v písmenech b) a c);

[...]“

3. *Nařízení REACH*

14 V bodě 117 odůvodnění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 ze dne 18. prosince 2006 o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek, o zřízení Evropské agentury pro chemické látky, o změně směrnice 1999/45/ES a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 793/93, nařízení Komise (ES) č. 1488/94, směrnice Rady 76/769/EHS a směrnic Komise 91/155/EHS, 93/67/EHS, 93/105/ES a 2000/21/ES, ve znění pozdějších předpisů (Úř. věst. L 396, s. 1, dále jen „nařízení REACH“) se uvádí:

„Občané EU by měli mít přístup k informacím o chemických látkách, jejichž účinkům mohou být vystaveni, aby mohli přijímat informovaná rozhodnutí o používání chemických látek. Průhledným způsobem, jak toho docílit, je poskytnout jim volný a snadný přístup k základním údajům obsaženým v databázi agentury, včetně stručných profilů nebezpečných vlastností, požadavků na označování a příslušných právních předpisů Společenství, včetně povolených použití a opatření k řízení rizik. Agentura a členské státy by měly umožnit přístup k informacím v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2003/4/ES ze dne 28. ledna 2003 o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí, s nařízením [č. 1049/2001...] a v souladu s [Aarhuskou úmluvou].“

15 Bod 118 odůvodnění nařízení REACH stanoví:

„Zpřístupnění informací získaných podle tohoto nařízení podléhá zvláštním požadavkům podle nařízení (ES) č. 1049/2001. Uvedené nařízení stanoví závazné lhůty pro vydání informací i procesní záruky, včetně práva na odvolání. Správní rada by měla přijmout praktická pravidla pro uplatňování uvedených požadavků na agenturu.“

16 Podle čl. 1 odst. 1 nařízení REACH je „účelem tohoto nařízení […] zajistit vysokou úroveň ochrany lidského zdraví a životního prostředí, včetně podpory alternativních metod hodnocení rizik látek, a volný pohyb látek na vnitřním trhu za současného zvýšení konkurenceschopnosti a inovace.“

17 Článek 3 nařízení REACH, nadepsaný „Definice“, stanoví:

„Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

1) ‚látkou‘ chemický prvek a jeho sloučeniny v přírodním stavu nebo získané výrobním procesem, včetně všech přídatných látek nutných k uchování jeho stability a všech nečistot vznikajících v použitém procesu, avšak s vyloučením všech rozpouštědel, která lze oddělit bez ovlivnění stability látky nebo změny jejího složení;

[…]

12) ‚uvedením na trh' dodání nebo zpřístupnění třetí osobě, za úplatu či zdarma. […];

[…]

15) ‚meziproduktem' látka, která je vyráběna a spotřebovávána nebo používána pro účely chemické výroby, aby byla přeměněna na jinou látku (dále jen ‚syntéza'): […]"

18 Článek 6 nařízení REACH, nadepsaný „Obecná povinnost registrace látek samotných nebo obsažených ve směsích", v odstavci 1 stanoví:

„Nestanoví-li toto nařízení jinak, podá agentuře žádost o registraci každý výrobce nebo dovozce látky samotné nebo obsažené v jedné či více směsích v množství 1 tuny nebo větším za rok."

19 Podle čl. 10 písm. a) bodu xi) nařízení REACH, nadepsaného „Informace předkládané pro obecné účely registrace", musí žádost o registraci obsahovat technickou dokumentaci obsahující „žádost ohledně toho, které informace v čl. 119 odst. 2 by podle výrobce nebo dovozce neměly být zveřejněny na internetu podle čl. 77 odst. 2 písm. e), včetně odůvodnění uvádějícího, proč by zveřejnění mohlo poškodit jeho obchodní zájmy nebo obchodní zájmy kterékoli jiné zúčastněné osoby".

20 Součástí hlavy X nařízení REACH, nadepsané „Agentura", je čl. 77 odst. 2 s názvem „Úkoly", který stanoví:

„Sekretariát plní tyto úkoly:

[...]

e) vytváří a udržuje databáze s informacemi o všech registrovaných látkách […]. Zdarma zveřejňuje informace určené v čl. 119 odst. 1 a 2 v databázích na internetu, s výjimkou situace, kdy se žádost podle čl. 10 písm. a) bodu xi) považuje za odůvodněnou. Agentura zpřístupňuje další informace v databázích na žádost podle článku 118;

[...]"

21 Článek 118 nařízení REACH, nadepsaný „Přístup k informacím", zní:

„1. Na dokumenty v držení agentury se vztahuje nařízení (ES) č. 1049/2001.

2. Za narušení ochrany obchodních zájmů dotčené osoby se obvykle považuje poskytnutí těchto informací:

[…]

c) přesného množství látky nebo směsi vyráběného nebo uváděného na trh;

d) vazeb mezi výrobcem nebo dovozcem a jeho distributory nebo následnými uživateli.

Je-li nutné přijmout naléhavá opatření pro ochranu lidského zdraví, bezpečnosti nebo životního prostředí, například při mimořádných situacích, může agentura informace uvedené v tomto odstavci poskytnout.

3. Správní rada přijme do 1. června 2008 praktická pravidla pro provádění nařízení (ES) č. 1049/2001, včetně opravných prostředků a prostředků nápravy dostupných po částečném nebo úplném zamítnutí požadavku na zachování důvěrnosti.

4. Proti rozhodnutím přijatým agenturou podle článku 8 nařízení (ES) č. 1049/2001 lze podat stížnost veřejnému ochránci práv podle článku 195 Smlouvy nebo žalobu k Soudnímu dvoru podle článku 230 Smlouvy.“

22 Článek 119 nařízení REACH, nadepsaný „Přístup veřejnosti prostřednictvím elektronických médií“, stanoví:

„1. Na internetu se v souladu s čl. 77 odst. 2 písm. e) zdarma zveřejní tyto informace o látkách samotných nebo obsažených ve směsích nebo v předmětech, které má agentura k dispozici:

[…]

2. Na internetu [se] v souladu s čl. 77 odst. 2 písm. e) zdarma zveřejní tyto informace o látkách samotných nebo obsažených ve směsích nebo v předmětech, kromě případů, kdy osoba předkládající informace předloží odůvodnění v souladu s čl. 10 písm. a) bodem xi) uvádějící, proč by toto zveřejnění mohlo poškodit obchodní zájmy žadatele o registraci nebo kterékoli jiné dotčené osoby, které agentura uzná za platné:

[…]

b) celkové množstevní rozmezí (tj. 1 až 10 tun, 10 až 100 tun, 100 až 1 000 tun nebo více než 1 000 tun), v jehož rámci je určitá látka registrována;

[…]

d) informace jiné než informace uvedené v odstavci 1, které jsou uvedeny v bezpečnostním listu;

[…]“

23 Příloha II nařízení REACH upravuje „Požadavky na sestavení bezpečnostních listů“. V bodě 1.1 oddílu 1 této přílohy, nadepsané „Identifikace látky/směsi a společnosti/podniku“, se stanoví:

„Tento oddíl bezpečnostního listu stanoví, […] jak se v bezpečnostním listu uvedou […] jméno dodavatele látky nebo směsi a podrobné kontaktní informace o dodavateli látky nebo směsi včetně kontaktu pro naléhavé situace.“

24 Bod 1.3 oddílu 1 přílohy II, nadepsaný „Podrobné údaje o dodavateli bezpečnostního listu“, zní:

„Identifikuje se dodavatel, ať je to výrobce, dovozce, výhradní zástupce, následný uživatel nebo distributor. Uvede se úplná adresa a telefonní číslo dodavatele a také adresa elektronické pošty odborně způsobilé osoby odpovědné za bezpečnostní list.

Kromě toho nenachází-li se dodavatel v členském státě, kde se látka nebo směs uvádí na trh, a dodavatel jmenoval odpovědnou osobu pro tento členský stát, uvede se úplná adresa a telefonní číslo této odpovědné osoby.

U žadatelů o registraci musí informace odpovídat informacím o totožnosti výrobce nebo dovozce uvedeným v žádosti o registraci.

Byl-li jmenován výhradní zástupce, mohou se uvést i podrobné údaje o výrobci ze třetí země.“

25 Příloha VI nařízení REACH, nadepsaná „Požadavky na informace uvedené v článku 10“, v části nazvané „Informace uvedené v čl. 10 písm. a) bodech i) až v)“ v bodě 3, nazvaném „Informace o výrobě a použití látek“, stanoví:

„3.1. Celková výroba, množství používané pro výrobu předmětu, který podléhá registraci, nebo dovoz v tunách na žadatele o registraci za rok v:

kalendářním roce registrace (odhadované množství)

[…]

3.3. Uvedení množství použitého pro vlastní použití.“

4. *Nařízení (ES) č. 1367/2006*

26 Bod 3 odůvodnění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1367/2006 ze dne 6. září 2006 o použití ustanovení Aarhuské úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí na orgány a subjekty Společenství (Úř. věst. L 264, s. 13) stanoví:

„[…] Ustanovení právních předpisů Společenství by měla být s touto úmluvou v souladu.“

27 Bod 8 odůvodnění nařízení č. 1367/2006 zní:

„Definice informací o životním prostředí v tomto nařízení zahrnuje informace o stavu životního prostředí v jakékoli podobě. Tato definice, která byla sladěna s definicí přijatou pro směrnici Evropského parlamentu a Rady 2003/4/ES ze dne 28. ledna 2003 o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí a o zrušení směrnice Rady 90/313/EHS, má stejný obsah jako definice uvedená v Aarhuské úmluvě. Definice „dokumentu“ v nařízení (ES) č. 1049/2001 zahrnuje informace o životním prostředí, jak jsou definovány v tomto nařízení.“

28 Bod 12 odůvodnění nařízení č. 1367/2006 uvádí:

„Aarhuská úmluva vyzývá k umožnění přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí buď na základě žádosti, nebo prostřednictvím aktivního šíření orgány, na něž se úmluva vztahuje. Nařízení (ES) č. 1049/2001 se vztahuje na Evropský parlament, Radu a Komisi, jakož i na agentury a podobné subjekty zřízené právním aktem Společenství. Uvedené nařízení stanoví pro tyto orgány pravidla, která jsou do značné míry v souladu s pravidly stanovenými v Aarhuské úmluvě. Je nezbytné rozšířit použitelnost nařízení (ES) č. 1049/2001 na všechny ostatní orgány a subjekty Společenství.“

29 Bod 13 odůvodnění nařízení (ES) č. 1367/2006 stanoví:

„Pokud Aarhuská úmluva obsahuje ustanovení, která nejsou zcela nebo zčásti uvedena rovněž v nařízení (ES) č. 1049/2001, je třeba taková ustanovení vzít v úvahu, zejména pokud jde o sběr a šíření informací o životním prostředí.“

30 Bod 15 odůvodnění nařízení (ES) č. 1367/2006 uvádí:

„Pokud nařízení (ES) č. 1049/2001 stanoví výjimky, měly by se tyto výjimky použít s výhradou případných podrobnějších ustanovení tohoto nařízení týkajících se žádostí o informace o životním prostředí. Důvody pro odmítnutí přístupu k informacím o životním prostředí by měly být vykládány restriktivním způsobem, s přihlédnutím k veřejnému zájmu, jemuž zveřejnění informací slouží, a k tomu, zda se požadované informace týkají emisí do životního prostředí [...]“

31 Článek 1 odst. 1 nařízení č. 1367/2006 stanoví:

„Cílem tohoto nařízení je přispět k provádění závazků vyplývajících z [Aarhuské úmluvy] stanovením pravidel pro použití ustanovení úmluvy na orgány a subjekty Společenství, a to zejména:

a) zaručením práva přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí, které orgány nebo subjekty Společenství obdrží nebo vytvoří a které mají v držení, a stanovením základních podmínek a praktických opatření pro jeho výkon;

[…]“

32 Článek 2 odst. 1 nařízení č. 1367/2006 zní:

„Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

[...]

d) ‚informacemi o životním prostředí‘ informace v písemné, obrazové, zvukové, elektronické nebo jiné formě o:

i) stavu složek životního prostředí, jako jsou ovzduší a atmosféra, voda, půda, území, krajina a přírodní stanoviště zahrnující mokřady, pobřežní a mořské oblasti, biologická rozmanitost a její součásti, včetně geneticky modifikovaných organismů, a o vzájemném působení těchto složek,

ii) faktorech, jako jsou látky, energie, hluk, záření nebo odpad, včetně radioaktivního odpadu, emise, vypouštění a jiné úniky do životního prostředí, které ovlivňují nebo mohou ovlivnit složky životního prostředí uvedené v bodě i),

iii) opatřeních (včetně správních opatření), jako jsou politiky, právní předpisy, plány, programy, dohody o životním prostředí, a o činnostech, které ovlivňují nebo mohou ovlivnit složky a faktory uvedené v bodech i) a ii), jakož i o opatřeních nebo činnostech určených k ochraně těchto složek,

[…]

vi) stavu lidského zdraví a bezpečnosti, včetně kontaminace potravinového řetězce, podmínkách lidského života, kulturních lokalitách a stavebních objektech, pokud jsou nebo mohou být ovlivněny stavem složek životního prostředí uvedených v bodě i) nebo prostřednictvím těchto složek kterýmkoli aspektem uvedeným v bodech ii) a iii);

[...]“

33 Článek 3 první pododstavec nařízení č. 1367/2006, který je součástí hlavy II tohoto nařízení, nadepsané „Přístup k informacím o životním prostředí“, stanoví:

„Nařízení (ES) č. 1049/2001 se použije na každou žádost žadatele o přístup k informacím o životním prostředí, které mají v držení orgány a subjekty Společenství, bez diskriminace na základě státní příslušnosti, národnosti nebo bydliště a v případě právnické osoby bez diskriminace na základě místa, kde má své sídlo nebo skutečné ústředí svých činností.“

34 Článek 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006 zní:

„Pokud jde o čl. 4 odst. 2 první a třetí odrážku nařízení (ES) č. 1049/2001, s výjimkou šetření, zejména týkajících se možného porušení práva Společenství, má se za to, že převažující veřejný zájem na zpřístupnění existuje v případě, kdy se požadované informace týkají emisí do životního prostředí. Pokud jde o ostatní výjimky stanovené v článku 4 nařízení (ES) č. 1049/2001, vykládají se důvody pro odmítnutí restriktivně s přihlédnutím k veřejnému zájmu, jemuž zpřístupnění slouží, a ke skutečnosti, zda se požadované informace týkají emisí do životního prostředí."

Skutečnosti předcházející sporu a napadené rozhodnutí

35 Elektronickou zprávou ze dne 1. prosince 2010 požádala The International Chemical Secretariat (dále jen „ChemSec") na základě nařízení č. 1049/2001 a nařízení č. 1367/2006, jakož i na základě článku 118 nařízení REACH, Evropskou agenturu pro chemické látky (ECHA), v rámci původní žádosti o informace, o přístup ke třem konkrétním kategoriím informací týkajícím se 356 chemických látek, a sice:

„1. jméno (jména) výrobce (výrobců)/dovozce (dovozců) a jejich kontaktní údaje;

2. přesné množství látek vyráběných nebo uváděných na trh;

3. celkové množstevní rozmezí (tj. 1 až 10 tun, 10 až 100 tun, 100 až 1000 tun nebo více než 1000 tun), v jehož rámci bylo těchto 356 látek registrováno, pokud by přístup k informacím uvedeným v bodě 2 nebyl možný."

36 V této žádosti ChemSec uvedla, že k předmětným 356 látkám nenalezla dostatečné informace. Dále konstatovala:

„Podle čl. 77 odst. 2 písm. e) nařízení REACH má ECHA povinnost zpřístupnit podle článku 118 na žádost informace, které nejsou zahrnuty v jejích databázích. Proto veškeré informace, které ECHA nezveřejnila, dosud nezveřejnila nebo nemá v úmyslu zveřejnit, musí být zpřístupněny na žádost podle nařízení č. 1049/2001 a nařízení č. 1367/2006."

37 Dopisem ze dne 22. prosince 2010 ECHA zaslala ChemSec následující odpověď:

„[…] Pokud jde o bod 1 žádosti o informace, zpřístupněním informací o výrobci/dovozci by se podle čl. 118 odst. 2 písm. d) nařízení REACH a čl. 4 odst. 3 [sic, ve skutečnosti čl. 4 odst. 2] nařízení č. 1049/2001 odtajnily informace o vazbách mezi výrobcem/dovozcem a následnými uživateli, čímž by byla porušena ochrana obchodního zájmu. Kromě toho skutečnost, že výrobce nebo dovozce provedl registraci, je pro trh cennou informací. Tato informace je způsobilá zvýšit transparentnost trhu a umožnit hospodářským subjektům přizpůsobit chování postavení jejich konkurentů. Nezpřístupnění informací jednotlivých hospodářských subjektů tudíž odpovídá obecnému zájmu. Není dán převažující veřejný zájem na zpřístupnění těchto informací a nebylo uvedeno žádné naléhavé opatření, které by odůvodňovalo poskytnutí informace podle čl. 118 odst. 2 posledního pododstavce nařízení REACH. Tyto informace proto nelze zpřístupnit, neboť se použije výjimka z nařízení č. 1049/2001.

Ohledně bodu 2 žádosti si dovolujeme upozornit, že podle čl. 118 odst. 2 písm. c) nařízení REACH se informace o přesném množství považují za informace, které obvykle narušují ochranu obchodních zájmů. Stejně jako v předchozím bodě se použije čl. 4 odst. 3 [sic, ve skutečnosti čl. 4 odst. 2] nařízení č. 1049/2001, neboť zpřístupnění těchto informací by vedlo k porušení ochrany obchodního zájmu, přičemž nevidíme žádný důvod, který by umožňoval učinit jiný závěr nebo se odchýlit od legislativní

domněnky. Mimoto není dán žádný převažující veřejný zájem, na jehož základě by bylo nutno dospět k odchylnému závěru. Obdobně jako v předchozím bodě dále není nutné přijmout naléhavé opatření. Z toho důvodu nelze tyto informace zpřístupnit, neboť se použije výjimka z nařízení č. 1049/2001.

K bodu 3 žádosti Vám sdělujeme, že ECHA zveřejnila na svých internetových stránkách […] seznam zavedených látek. Na základě tohoto seznamu si můžete ověřit, které z předmětných látek byly registrovány a které registrovány nebyly. Pokud jde o látky, které jste uvedli na Vašem seznamu, lze snadno ověřit, že většina z nich (dosud) registrována nebyla. Z toho plyne, že ECHA nemá k dispozici informace, o něž jste požádali, a Vaší žádosti tedy v tomto ohledu nelze vyhovět.

[…]

ECHA dělá vše pro to, aby byly co nejdříve uvedeny na jejích internetových stránkách informace týkající se množstevního rozmezí. Na technické realizaci zveřejnění těchto informací se nicméně stále pracuje, a jistě pochopíte, že si vyžádá ještě určitý čas, než budou tyto informace, v návaznosti na posouzení dokumentace žádostí o registraci, postupně doplněny […]“

38 Dopisem ze dne 21. ledna 2011 ChemSec podala ECHA potvrzující žádost s tím, aby ECHA opětovně posoudila „zamítnutí žádosti ze dne 1. prosince 2010, kterou bylo požádáno o přístup k dokumentům týkajícím se životního prostředí“. Tuto potvrzující žádost spolupodepsala z důvodu společného zájmu ClientEarth, která se neúčastnila původní žádosti. Poznámka pod čarou 1 uvedeného dopisu zní:

„Třebaže se ClientEarth neúčastnila původní žádosti, připojuje se k potvrzující žádosti z důvodu společného zájmu na zpřístupnění požadovaných dokumentů. V případě, že by ECHA požadovala, aby ClientEarth podala samostatnou žádost o přístup ke stejným dokumentům, dovolujeme si požádat o to, aby byla tato žádost považována, pokud jde o ChemSec, za potvrzující žádost ve smyslu článku 8 nařízení č. 1049/2001, kterou je požadováno, aby ECHA přezkoumala zamítnutí žádosti ChemSec ze dne 1. prosince 2010, a to formou a způsobem, které jsou v ní uvedeny.“

39 V bodech 4 až 6 jejich potvrzující žádosti ClientEarth a ChemSec (dále společně jako „žalobkyně“) tvrdily, že dokumenty, jejichž zpřístupnění požadují, jsou informacemi o životním prostředí, a proto se použijí Aarhuská úmluva a nařízení č. 1367/2006.

40 Dále v bodech 7 až 13 potvrzující žádosti uvedly, že se výjimka z práva na přístup k dokumentům nevztahuje na jména žadatelů o registraci látek. Poukázaly zejména na to, že čl. 119 odst. 2 nařízení REACH předpokládá zveřejňování všech informací, které jsou uvedeny v bezpečnostním listu, kromě případů, kdy byl uplatněn požadavek na zachování důvěrnosti podle čl. 10 písm. a) bodu xi) nařízení REACH, a ECHA tudíž má povinnost zveřejnit jména žadatelů o registraci na svých internetových stránkách. Tvrzení ECHA, že existuje obecný zájem na tom, aby nebyly zpřístupněny informace o jednotlivých hospodářských subjektech, je proto chybný. Mimoto žalobkyně tvrdily, že vzhledem k tomu, že čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 stanoví, že orgány odepřou přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany obchodních zájmů, byla ECHA povinna přistoupit k individuálnímu posouzení, které by se ostatně mělo týkat pouze těch žadatelů o registraci, kteří požádali, aby jejich jméno nebylo zveřejněno na internetových stránkách ECHA. Bylo by totiž nelogické konstatovat existenci obecného zájmu na nezpřístupnění, pokud jméno bylo nakonec zveřejněno na internetových stránkách. V bodech 15 a 19 potvrzující žádosti žalobkyně upřesnily, že ECHA byla povinna případně kontaktovat společnosti, které ohledně jejich jména uplatnily požadavek na zachování důvěrnosti, za účelem posouzení podle čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001, zda eventuálně existuje převažující veřejný zájem na nezpřístupnění, přičemž vzhledem k tomu, že požadované informace jsou informacemi o životním prostředí podle článku 6 nařízení č. 1367/2006, je třeba každou výjimku z práva na přístup k těmto informacím vykládat restriktivně.

41 K bodu 2 žádosti o informace žalobkyně v bodech 21 až 24 potvrzující žádosti uvedly, že i když ustanovení čl. 118 odst. 2 nařízení REACH upravuje domněnku ve prospěch nezpřístupnění přesného množství, ECHA by měla posoudit, zda v tomto konkrétním případě zpřístupnění narušuje předmětné obchodní zájmy, nebo je s nimi dokonce neslučitelné, a zda existuje převažující veřejný zájem na zpřístupnění. ECHA přitom neobjasnila, jak by mohlo být zpřístupnění neslučitelné s ochranou obchodních zájmů, a ani neprokázala, že neexistuje převažující veřejný zájem na zpřístupnění.

42 Pokud jde o bod 3 žádosti o informace, žalobkyně v bodech 25 až 28 potvrzující žádosti zdůraznily, že ECHA byla povinna zpřístupnit požadované dokumenty ve lhůtě stanovené v článku 7 nařízení č. 1049/2001, a sice do 15 pracovních dní, nedošlo-li k prodloužení lhůty, a že je nepřijatelné, že by žalobkyně musely čekat na to, až bude celkové množstevní rozmezí dostupné na internetových stránkách ECHA.

43 Žalobkyně dále v bodech 29 až 33 potvrzující žádosti uvedly, že existuje převažující zájem na zpřístupnění požadovaných informací. Upřesnily, že se tyto informace týkají 311 karcinogenních látek, látek mutagenních látek nebo látek toxických pro reprodukci, 17 perzistentních, bioakumulativních a toxických látek (PBT) anebo vysoce perzistentních a vysoce bioakumulativních látek (vPvB) a 28 látek vzbuzujících stejné obavy a že by tyto informace měly být přístupné občanům, kteří o ně projevili zájem, a organizacím. Navíc informace o přesném množství, v jakém je látka uvedena na trh, představuje informaci týkající se emisí do životního prostředí. Proto se podle článku 6 nařízení č. 1367/2006 mělo mít za to, že na zpřístupnění této informace je převažující veřejný zájem.

44 Žalobkyně po ECHA závěrem požadovaly, aby opětovně posoudila původní žádost a požadované informace v plném rozsahu zpřístupnila, kromě případů, kdy se na základě individuálního posouzení konkrétních látek použijí výjimky stanovené v článku 4 nařízení č. 1049/2001.

45 Dopisem ze dne 8. února 2011, jehož předmět zněl „Oznámení o prodloužení stanovené lhůty ve věci Vaší potvrzující žádosti o přístup k dokumentům“ a který byl určen pouze ChemSec, ECHA uvedla zejména následující:

„Podle čl. 8 odst. 2 [nařízení č. 1049/2001] je ECHA oprávněna ve výjimečných případech prodloužit lhůtu pro vyřízení žádosti o 15 pracovních dnů. Vzhledem k tomu, že se Vaše žádost týká velkého počtu dokumentů předložených v rámci registrace podle nařízení REACH, pokud jde o jednotlivé látky vyjmenované ve Vaší žádosti, a je pro Agenturu spojena se značnou pracovní zátěží, Vaše žádost vyžaduje dodatečnou lhůtu pro vyřízení. Z toho důvodu jsem rozhodl o prodloužení původní lhůty o 15 pracovních dní.“

46 Dopisem ze dne 4. března 2011 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jehož předmět zní „Potvrzující žádost o přezkum rozhodnutí týkajícího se přístupu veřejnosti k dokumentům“, ECHA potvrdila předchozí zamítnutí. Tento dopis byl určen ChemSec a obsahoval poznámku „Na vědomí: Vito Buonsante, Client Earth“.

47 ECHA předně poukázala na to, že se žádost týká informací, které předložili výrobci, dovozci nebo výhradní zástupci v rámci procesu registrace upraveného nařízením REACH, a že se informace nacházejí v jejích databázích. Dále uvedla, že pro každou z chemických látek předložil výrobce, dovozce nebo výhradní zástupce technickou dokumentaci, což vedlo ke vzniku několika dokumentací ke každé z látek, a že si vykládá žádost tak, že směřuje ke zpřístupnění veškeré technické dokumentace týkající se 356 předmětných látek (za předpokladu, že byly registrovány u ECHA).

48 Pokud jde o bod 1 žádosti, ECHA dospěla k závěru, že je nucena potvrdit původní rozhodnutí, kterým byl odepřen přístup k požadovaným dokumentům. V bodě 1 písm. a) napadeného rozhodnutí zejména uvedla, že „poskytnutí informací o výrobci/dovozci registrovaných látek by způsobilo vážné nebezpečí odtajnění informací o vazbách mezi výrobci či dovozci a následnými uživateli a mohlo by tedy ve

smyslu čl. 118 odst. 2 písm. d) nařízení REACH narušit ochranu obchodních zájmů“. V této souvislosti ECHA odkázala na „další důvody na podporu této domněnky, uvedené v původním rozhodnutí […] ze dne 22. prosince 2010“.

49 ECHA nicméně vzala na vědomí připomínku žalobkyň, podle které „obecný zájem na tom, aby tyto informace byly považovány za všech okolností za důvěrné, by nemusel být dán, a mohlo by být namístě vyjádřit se k jednotlivým případům po vyžádání si stanoviska předkladatelů všech technických dokumentací“. Vyjádřila názor, že „[a]niž by tím byla dotčena odpověď na tuto otázku, přístup k požadovaným informacím přesto nelze povolit, neboť [ECHA] [právě přezkoumává] spolu s Komisí a členskými státy postup související se zveřejňováním informací o látkách podle čl. 119 odst. 2 nařízení REACH“.

50 ECHA upřesnila, že se tento přezkum týká zejména zveřejňování informací o totožnosti výrobce, dovozce nebo distributora v rozsahu, v jakém jsou takové informace dostupné v databázi ECHA. ECHA dále uvedla, že pokud by se v budoucnu rozhodla u určitých kategorií látek zveřejnit totožnost těchto osob, musela by upravit své postupy a svůj informační systém, a zejména pak zavést, pokud jde o stávající registrace, možnost dotčených osob uplatnit požadavek na zachování důvěrnosti ohledně jejich totožnosti.

51 ECHA dodala, že „[p]okud by byl v daném okamžiku umožněn přístup k požadovaným informacím na základě nařízení (ES) č. 1049/2001, znamenalo by to pro Agenturu nejen mimořádně zvýšenou manuální pracovní zátěž […,], ale také by tím byla dána možnost obejít zvláštní postupy upravené nařízením REACH“, a že „žadatelé o registraci by především mohli být připraveni o obvyklý opravný prostředek, který zakotvuje nařízení jako obranu proti zamítnutí požadavku na zachování důvěrnosti“. ECHA na základě toho dospěla k závěru, že nemohla postupovat jinak než použít ustanovení čl. 4 odst. 3 nařízení (ES) č. 1049/2001 a odepřít přístup, neboť se žádost vztahuje k záležitosti, v níž orgán ještě nerozhodl, zpřístupnění dokumentu by vážně ohrozilo rozhodovací proces ECHA, a pokud jde o nadcházející rozhodnutí o budoucím přístupu Agentury, na zpřístupnění neexistuje převažující veřejný zájem. ECHA kromě toho zdůraznila, že jejím úkolem je dbát na to, aby se všemi žadateli o registraci bylo zacházeno stejným způsobem a měli stejné možnosti ochrany svých legitimních zájmů.

52 ECHA dále poukázala na to, že vzhledem k množství technické dokumentace ke každé z látek, pokud by dospěla k názoru, že totožnost výrobce nebo dovozce není součástí informací uvedených v čl. 119 odst. 2 nařízení REACH, musela by vzít v úvahu hlediska proporcionality. Upřesnila, že nutnost individuálního posouzení každé žádosti o přístup k těmto technickým dokumentacím, včetně vyžádání si stanoviska třetích osob, by mohla ohrozit schopnost ECHA plnit její úkoly v některých oblastech, a že z toho důvodu je nucena vyhradit si podle čl. 6 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 právo se s žadatelem neformálně poradit s cílem nalézt přijatelné řešení.

53 Pokud jde o bod 2 žádosti, ECHA s odvoláním na čl. 118 odst. 2 písm. c) nařízení REACH v bodě 1 písm. b) napadeného rozhodnutí uvedla, že „se rozhodla setrvat na původním rozhodnutí, jelikož zpřístupnění přesného množství látek, které jsou předmětem žádosti, by poškodilo obchodní zájem dotčených žadatelů o registraci“ a že „informace o přesném množství by odtajnila podíl společností na trhu ve srovnání s podílem jejich konkurentů.“ ECHA navíc tvrdila, že zveřejnění této informace by mohlo mít dopad v oblasti práva hospodářské soutěže.

54 ECHA dále konstatovala, že podle ní neexistuje žádný převažující veřejný zájem na zpřístupnění. V tomto ohledu vzala na vědomí, že žádost je vedena snahou iniciovat právní úpravu chemických látek, které lze zařadit mezi látky vzbuzující mimořádné obavy. Normotvůrce nicméně v nařízení REACH poskytl nástroje umožňující identifikovat a řídit riziko, které je s takovými látkami spojeno, zejména řízení o povolování, která předpokládá rozsáhlou konzultaci veřejnosti.

55 Ohledně bodu 3 žádosti potvrdila ECHA v bodě 1 písm. c) napadeného rozhodnutí, že „požadovaný dokument se nenachází ani v [jejích] databázích, ani v [jejích] spisech“.

56 ECHA zdůraznila, že nařízení č. 1049/2001 nestanoví povinnost vytvářet dokumenty, aby se vyhovělo žádostem o přístup k dokumentům. Přitom k tomu, aby mohla ChemSec takový dokument poskytnout, musela by shromáždit informace obsažené ve všech registračních dokumentacích a vypočítat celková množstevní rozmezí předmětných látek (za předpokladu, že žádosti o registraci byly skutečně předloženy pro všechny tyto látky). ECHA upřesnila, že tak by tomu bylo i ohledně přístupu k přesnému souhrnnému množstevnímu rozmezí týkajícímu se každé z látek uvedených v žádosti, pokud by měla být žádost takto vykládána.

57 ECHA nicméně dodala, že nechala shromáždit informace poskytnuté k množstevnímu rozmezí z jednotlivých dokumentací týkajících se látek uvedených v žádosti. K dopisu připojila tabulku s těmito informacemi a současně uvedla, že „[m]etodika pro stanovení celkového množstevního rozmezí se teprve vytváří“ a že „ECHA tudíž nemůže zaručit přesnost uvedených manuálně získaných informací“.

58 Dne 3. května 2011 rozhodl výkonný ředitel ECHA na základě stanoviska správní rady ECHA ze dne 24. března 2011 rozšířit praxi zveřejňování na internetu na jména žadatelů o registraci. Na toto rozšíření praxe reagovala Evropská komise stanoviskem právní služby Evropské komise ze dne 21. prosince 2010, dle něhož je totožnost žadatele o registraci součástí informací, které je ECHA povinna zveřejňovat na základě čl. 119 odst. 2 písm. d) nařízení REACH tak, jak jsou uvedeny v bezpečnostním listu, ledaže byl uplatněn důvodný požadavek na zachování důvěrnosti podle čl. 10 písm. a) bodu xi) nařízení REACH.

59 V tiskové zprávě zveřejněné dne 18. dubna 2012 na svých internetových stránkách ECHA oznámila, že přijala rozhodnutí o metodice pro výpočet „celkového množstevního rozmezí“, a sdělila, že tyto údaje zveřejní v červnu 2012. Dne 25. července 2012 byla na internetových stránkách ECHA zveřejněna oprava této tiskové zprávy za účelem opravy chyby v metodě výpočtu.

60 V červnu 2012 ECHA na svých internetových stránkách zveřejnila souhrnné celkové množstevní rozmezí, v jakém byla každá látka registrována, s výjimkou množství, u něhož byl uplatněn požadavek na zachování důvěrnosti podle čl. 119 odst. 2 písm. b) nařízení REACH.

61 V červenci 2012 zveřejnila ECHA verzi 2.0 příručky pro předkládání údajů, jejíž část 15, nazvaná „Zveřejňování informací“, vysvětlovala mimo jiné metodiku zveřejňování jmen a adres žadatelů o registraci. Dále byla v červenci 2012 zveřejněna na internetových stránkách ECHA verze 2.0 části 16 této příručky, nazvané „Žádosti o zachování důvěrnosti: Jak žádat o zachování důvěrnosti a jak napsat odůvodnění žádosti o zachování důvěrnosti podle čl. 119 odst. 2 [nařízení REACH]“, která odrážela zejména „změny vyplývající z doplňujících prvků týkajících se žádostí o zachování důvěrnosti podle čl. 119 odst. 2 [bod] d) [nařízení REACH] ohledně ‚[j]iných informací v bezpečnostním listu‘“.

62 V tiskové zprávě z dne 28. listopadu 2012 ECHA oznámila, že po provedených kontrolách informačního systému bylo zahájeno zveřejňování jmen žadatelů o registraci na internetových stránkách ECHA. ECHA nicméně upřesnila, že jména, u nichž vyhověla požadavkům na zachování důvěrnosti, jsou ze zveřejnění vyňaty.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

63 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 6. května 2011 podaly žalobkyně projednávanou žalobu.

64 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 3. srpna 2011 vznesla ECHA námitku nepřípustnosti podle čl. 114 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu ze dne 2. května 1991. Žalobkyně se k této námitce vyjádřily dne 28. září 2011. Usnesením ze dne 13. prosince 2011 si Tribunál vyhradil rozhodnout o námitce spolu s věcí samou a rozhodl, že o náhradě nákladů bude rozhodnuto později.

65 Podáními došlými kanceláři Tribunálu dne 9. srpna 2011 požádaly Evropská komise a Evropská rada pro chemický průmysl (dále jen „Cefic“) o vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání ECHA.

66 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 18. srpna 2011 podalo Dánské království návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastník na podporu návrhových žádání žalobkyň.

67 Usneseními ze dne 8. února 2012 předseda osmého senátu Tribunálu povolil vstup Evropské komisi a Dánskému království do řízení a usnesením ze dne 18. října 2012 povolil vstup do řízení Cefic.

68 Dne 22. března a 20. prosince 2012 předložily Evropská komise a Cefic spisy vedlejších účastnic.

69 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 21. března 2012 požádalo Dánské království o souhlas se zpětvzetím návrhu na vstup do řízení jako vedlejší účastník.

70 Usnesením ze dne 22. května 2012 předseda osmého senátu Tribunálu návrhu Dánského království na zpětvzetí vyhověl a rozhodl, že Dánské království ponese vlastní náklady řízení.

71 Při změně složení senátů Tribunálu byl soudce zpravodaj přidělen k druhému senátu, a proto byla projednávaná věc přidělena tomuto senátu.

72 V rámci organizačních procesních opatření položil Tribunál (druhý senát) účastníkům řízení písemnou otázku, na kterou ve stanovené lhůtě odpověděli.

73 Na základě zprávy soudce zpravodaje Tribunál rozhodl o zahájení ústní části řízení.

74 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 30. ledna 2015.

75 Žalobkyně navrhují, aby Tribunál:

— zamítl námitku nepřípustnosti;

— zrušil napadené rozhodnutí;

— uložil ECHA náhradu nákladů řízení, včetně nákladů vynaložených všemi vedlejšími účastnicemi řízení.

76 ECHA navrhuje, aby Tribunál:

— prohlásil žalobu za nepřípustnou;

— podpůrně zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

— uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

77 Komise navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu jako neopodstatněnou v rozsahu, v němž se týká důvodu uplatněného žalobkyněmi, podle kterého se ustanovení čl. 4 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 nepoužije na informace o životním prostředí.

78 Cefic navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu na neplatnost podanou žalobkyněmi;

— uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

79 Žalobkyně v odpovědi na otázku Tribunálu upřesnily, že stejně jako v návrhových žádáních uvedených v replice, netrvají na bodech návrhových žádání směřujících ke konstatování, že ECHA porušila Aarhuskou úmluvu, nařízení č. 1367/2006 a nařízení č. 1049/2001. Žalobkyně kromě toho vzaly zpět třetí žalobní důvod v rozsahu, v němž vycházel z porušení čl. 4 odst. 2 Aarhuské úmluvy, což bylo zaznamenáno v protokolu z jednání.

Právní otázky

A – *K přípustnosti*

1. *K námitce nepřípustnosti*

80 V námitce nepřípustnosti ECHA v zásadě tvrdí, že žaloba je nepřípustná, pokud jde o ClientEarth, protože se nepodílela na původní žádosti o přístup k dokumentům a napadené rozhodnutí jí nebylo určeno, a dále je nepřípustná, pokud jde o ChemSec, protože žalobu nepodepsal jménem ChemSec její advokát, a ChemSec tedy není před Tribunálem zastoupena advokátem.

81 V prvé řadě je třeba posoudit druhou námitku nepřípustnosti, kterou ECHA vznesla vůči ChemSec.

82 ECHA tvrdí, že ChemSec není zastoupena advokátem ve smyslu článku 19 statutu Soudního dvora Evropské unie, a není tudíž účastníkem návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalobu nepodepsal jménem ChemSec její advokát. Vzhledem k tomu, že advokát podepsal žalobu pouze jménem ClientEarth a před své jméno uvedl poznámku „předloženo ClientEarth a Pierrem Kirchem, advokátem“ a pod tím poznámku „jménem ClientEarth“, omezil podle ECHA své zastupování na ClientEarth.

83 ECHA dále tvrdí, že seznam důkazů předložených na podporu žaloby je advokátem podepsán „jménem ClientEarth“, bez odkazu na ChemSec.

84 Úvodem je třeba připomenout, že podle čl. 43 odst. 1 jednacího řádu ze dne 2. května 1991 musí být prvopis každého podání podepsán zmocněncem nebo advokátem účastníka řízení.

85 V této souvislosti je třeba předně poukázat na to, že žalobu na neplatnost advokát sepsal, jak vyplývá ze strany 1 žaloby, jménem ClientEarth i ChemSec.

86 Kromě toho jsou na stranách 2 a 3 této žaloby uvedeny informace týkající se obou žalobkyň, zejména jejich adresy a telefonní čísla, jakož i poznámka, že advokát zastupuje obě žalobkyně.

87 ECHA dále nijak nepopírá, že žaloba obsahuje originál vlastnoručního podpisu advokáta.

88 Konečně je třeba konstatovat, že každá z žalobkyň svěřila oprávnění k zastupování advokátovi, který žalobu podepsal.

89 Z výše uvedeného plyne, že žaloba je v souladu s čl. 43 odst. 1 jednacího řádu ze dne 2. května 1991, neboť obsahuje vlastnoruční podpis advokáta dotčených účastníků řízení, jakož i s čl. 44 odst. 1 tohoto jednacího řádu, jelikož specifikuje název a sídlo žalobkyň, jakož i označení účastníka řízení, proti němuž žaloba směřuje.

90 Tento závěr nelze zpochybnit tím, že poslední strana žaloby obsahuje poznámku „předloženo ClientEarth a Pierrem Kirchem, advokátem“, po níž následuje podpis advokáta, pod kterým je uvedena poznámka „jménem ClientEarth“, aniž je uvedeno jméno ChemSec.

91 Předně z žádného ustanovení unijního práva nevyplývá, že by takové poznámky byly povinné a advokát je povinen specifikovat na poslední straně žaloby poté, co se podepíše, příslušné žalobce.

92 Dále nelze s ohledem na zjištění učiněná v bodech 84 až 88 rozumně tvrdit, že to, že je před a za podpisem advokáta uvedena pouze ClientEarth, znamená, že je oprávnění k zastupování advokátem před Tribunálem omezeno jen na tuto žalobkyni.

93 K tvrzení ECHA, že z rozsudku Tribunálu ze dne 23. května 2007 ve věci Parlament v. Eistrup (T-223/06 P, Sb. rozh., s. II-1581), vyplývá, že vlastnoruční podpis advokáta je považován za podstatnou formální náležitost, kterou je třeba striktně uplatňovat a jejíž nedodržení má za následek nepřípustnost žaloby, postačuje konstatovat, že výše citovaný rozsudek Parlament v. Eistrup se týkal případu, kdy originál skutečně postrádal vlastnoruční podpis advokáta a byl opatřen pouze jeho razítkem. Řešení, k němuž Tribunál dospěl, tedy nelze v projednávané věci, kde podpis advokáta na žalobě nechybí, použít.

94 Vzhledem k tomu, že je žaloba podepsána advokátem účastníků řízení, je dále nutno zamítnout jako irelevantní argument ECHA, dle něhož skutečnost, že oprávnění k zastupování je součástí žaloby, nevyvažuje absenci podpisu advokáta účastníků řízení.

95 Z toho vyplývá, že s ohledem na poznámku na první straně žaloby, podle níž je žaloba podána jménem obou žalobkyň, na informace týkající se žalobkyň na stranách 2 a 3 žaloby, na vlastnoruční podpis advokáta na poslední straně žaloby a na uložení dvou plných mocí vystavených každou z žalobkyň témuž advokátovi, byly požadavky čl. 43 odst. 1 jednacího řádu ze dne 2. května 1991 dodrženy.

96 Námitku nepřípustnosti, pokud jde o ChemSec, je tedy třeba zamítnout.

97 Zadruhé, pokud jde o aktivní legitimaci ClientEarth, je třeba poznamenat, že žalobkyně podaly jednu žalobu. Podle ustálené judikatury přitom platí, že pokud se jedná o jednu a tutéž žalobu a jeden z žalobců má aktivní legitimaci, není třeba zkoumat aktivní legitimaci ostatních žalobců, ledaže je třeba vycházet z úvah týkajících se hospodárnosti řízení (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 24. března 1993, CIRFS a další v. Komise, C-313/90, Sb. rozh. s. I-1125, bod 31, a ze dne 9. června 2011, Comitato „Venezia vuole vivere“ a další v. Komise, C-71/09 P, C-73/09 P a C-76/09 P, Sb. rozh. s. I-4727, body 36 až 38, a rozsudek Tribunálu ze dne 11. prosince 2013, Cisco Systems a Messagenet v. Komise, T-79/12, Sb. rozh., bod 40).

98 I kdyby v projednávaném případě oddělený přezkum žaloby společnosti ClientEarth ukázal, že tato společnost nemá aktivní legitimaci, Tribunál by přesto musel zkoumat žalobu v plném rozsahu. Neexistují tedy důvody pro úvahy týkající se hospodárnosti řízení, které by odůvodňovaly, aby se Tribunál odchýlil od výše uvedené judikatury (v tomto smyslu viz rozsudek Cisco Systems a Messagenet v. Komise, bod 97 výše, bod 40).

99 Vzhledem k výše uvedenému tedy musí být námitka nepřípustnosti zamítnuta v plném rozsahu.

2. *K důvodu vycházejícímu z nepřípustnosti předmětu žaloby*

100 ECHA tvrdí, že se projednávaná věc týká specifické žádosti o informace, a nikoliv žádosti o přístup k dokumentům nebo informacím o životním prostředí. Předmětná žádost dle ní nebyla platně podána podle nařízení č. 1049/2001, a ECHA by na ni tedy neměla na základě uvedeného nařízení odpovídat. Nemůže být proto předmětem žaloby na neplatnost.

101 Je nutno připomenout, že na základě ustálené judikatury jsou za akty, které mohou být předmětem žaloby na neplatnost, považována pouze opatření s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy třetích osob tím, že tato opatření podstatným způsobem mění jejich právní postavení (viz usnesení Tribunálu ze dne 12. února 2010, Komise v. CdT, T-456/07, Sb. rozh., s. II-183, bod 52 a citovaná judikatura).

102 Navíc pro určení, zda opatření, jehož zrušení je navrhováno, může být předmětem žaloby na neplatnost, je třeba se zaměřit na jeho obsah, přičemž forma, v jaké bylo toto opatření přijato, je v tomto ohledu v zásadě nerozhodná (viz usnesení Komise v. CdT, bod 101 výše, bod 53 a citovaná judikatura).

103 Písemné vyjádření názoru nebo pouhé prohlášení úmyslu nemůže představovat rozhodnutí, jež by mohlo být předmětem žaloby na neplatnost, neboť nemůže zakládat právní účinky nebo nemá za cíl takové účinky zakládat (viz usnesení Komise v. CdT, bod 101 výše, bod 55 a citovaná judikatura).

104 Kromě toho bylo rozhodnuto, pokud jde o žaloby na neplatnost podané jednotlivci, že jakýkoli dopis zaslaný v odpověď na žádost osoby, které je tento dopis určen, nepředstavuje nezbytně rozhodnutí, vůči kterému by tato osoba byla oprávněna podat žalobu na neplatnost (viz usnesení Komise v. CdT, bod 101 výše, bod 56 a citovaná judikatura).

105 Pokud jde o přístup k dokumentům orgánů, je třeba konstatovat, že podle čl. 8 odst. 1 a 3 nařízení č. 1049/2001, který je specifickým projevem zásady soudní ochrany, jakékoliv odepření přístupu k dokumentům požadovaným po správě může být napadeno před soudem. Je tomu tak bez ohledu na důvod uplatněný pro odepření tohoto přístupu (rozsudek Soudního dvora ze dne 2. října 2014, Strack v. Komise, C-127/13 P, bod 39).

106 Na právo dotyčných osob na opravný prostředek tedy nemá žádný dopad tvrzení, že přístup k dokumentu musí být zamítnut z jednoho z důvodů stanovených v článku 4 nařízení č. 1049/2001 ani že požadovaný dokument neexistuje. Jakékoliv jiné řešení by unijnímu soudu znemožnilo přezkum opodstatněnosti rozhodnutí o zamítnutí přístupu k dokumentům orgánů, jelikož k tomu, aby se dotyčný orgán vyhnul soudnímu přezkumu, by stačilo, aby tvrdil, že dokument neexistuje. Je tudíž nutno konstatovat, že neexistence dokumentu, k němuž je požadován přístup, nebo okolnost, že tento dokument není držení dotyčného orgánu, nemá za následek nepoužitelnost nařízení č. 1049/2001 (rozsudek Strack v. Komise, C-127/13 P, body 40 a 41).

107 Je třeba uvést, že zamítnutí potvrzující žádosti může být v zásadě předmětem žaloby na neplatnost. Bod 1 napadeného rozhodnutí ostatně nese název „Rozhodnutí o Vaší potvrzující žádosti“ a ECHA v bodě 3 napadeného rozhodnutí v souladu s čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1049/2001 ChemSec informovala o možnosti podat žalobu podle článku 263 SFEU.

108 Argument ECHA, podle kterého nelze na nepřípustnou žádost použít nařízení č. 1049/2001, a taková žádost proto nespadá do pravomoci Tribunálu, nelze přijmout.

109 Jak vyplývá z judikatury citované v bodě 104 výše, nepředstavuje jakákoliv odpověď na obecnou žádost o informace nezbytně rozhodnutí, proti kterému lze podat žalobu na neplatnost.

110 Žalobkyně se nicméně domáhaly konkrétně vymezených informací týkajících se seznamu konkrétních látek, které měla mít podle názoru žalobkyň ECHA v držení. Ve své odpovědi se ECHA neomezila na sdělení pouhých obecných informací, ale přijala rozhodnutí o zamítnutí žádosti o informace. Bez ohledu na otázku, zda ECHA byla či nebyla povinna uvedené informace zejména podle nařízení č. 1049/2001, zpřístupnit, skutečností zůstává, že se jedná o zamítavé rozhodnutí, které má zakládat právní účinky, a tudíž lze proti němu podat žalobu.

111 Z toho plyne, že ECHA nemůže tvrdit, že její odpověď na potvrzující žádost žalobkyň o informace není aktem, který může být předmětem žaloby na neplatnost, a proto je třeba důvod vycházející z nepřípustnosti zamítnout.

B – *K zachování předmětu sporu stran žádosti o informace v rozsahu, v němž se týká jmen a kontaktních údajů žadatelů o registraci zpřístupněných po podání žaloby*

112 V bodě 1 žádosti o informace žádala ChemSec u 356 chemických látek o přístup k informacím o jménech výrobců nebo dovozců spolu s jejich kontaktními údaji (viz bod 35 výše).

113 Vzhledem k tomu, že po podání žaloby ECHA zavedla novou praxi pro zveřejňování některých informací uvedených v článku 119 nařízení REACH na internetu a v listopadu 2012 na svých internetových stránkách zveřejnila část požadovaných informací, je nutno posoudit, v jakém rozsahu mají žalobkyně i nadále právní zájem na podání žaloby proti napadenému rozhodnutí v rozsahu týkajícím se bodu 1 žádosti o informace.

114 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury musí právní zájem žalobce na podání žaloby existovat ve vztahu k předmětu žaloby ve fázi jejího podání, neboť jinak by byla žaloba nepřípustná. Tento předmět sporu, stejně jako právní zájem na pokračování v řízení, musí přetrvat až do vydání soudního rozhodnutí, neboť jinak by nemohlo být vydáno rozhodnutí ve věci samé, což předpokládá, že žaloba může výsledně přinést prospěch účastníku řízení, který ji podal (rozsudek Soudního dvora ze dne 7. června 2007, Wunenburger v. Komise, C-362/05 P, Sb. rozh. s. I-4333, bod 42; a rozsudek Tribunálu ze dne 22. března 2011, Access Info Europe v. Rada, T-233/09, Sb. rozh. s. II-1073, bod 33).

115 Pokud však právní zájem žalobce na pokračování v řízení v průběhu řízení zanikne, rozhodnutí Tribunálu ve věci samé mu nemůže přinést žádný prospěch (rozsudky Wunenburger v. Komise, bod 114 výše, bod 43, a Access Info Europe v. Rada, bod 114 výše, bod 33).

116 V projednávané věci z odpovědi ECHA na písemnou otázku Tribunálu vyplývá, že ECHA zveřejnila jména společností u všech látek registrovaných do konce listopadu 2012 s výjimkou těch, u nichž společnosti uplatnily požadavek na zachování důvěrnosti. ECHA upřesnila, že zveřejnění zahrnovalo jméno a adresu společnosti, ale byly z něho vyloučeny všechny osobní údaje (např. telefonní čísla nebo e-mailové adresy, které bylo možno přiřadit k zaměstnancům společnosti). Pokud jde o předmětné látky, ECHA uvedla, že 95 žadatelů o registraci požádalo, aby jejich totožnost nebyla zveřejněna, takže u 55 látek, jejichž „čísla ES“ jsou uvedena v příloze Q.2 uvedené odpovědi ECHA, nejsou všechna jména a adresy společností na internetových stránkách ECHA dostupné. Naproti tomu u 6 611 společností, které registrovaly předmětné látky, byly informace zveřejněny v plném rozsahu (s výjimkou osobních údajů). Je nutno upřesnit, že údaje týkající se informací, které byly zveřejněny, vyplývají z výpisu z databáze ECHA ze dne 23. dubna 2014. Při jednání ECHA objasnila, že se počet žadatelů o registraci, jejichž totožnost byla nebo nebyla zveřejněna, neustále vyvíjí v závislosti na nových žádostech o registraci. Dostupné údaje tedy nejsou aktuální a odrážejí stav zveřejnění ke dni 23. dubna 2014.

117 K předmětným informacím, které jsou nyní přístupné veřejnosti, ECHA ve své odpovědi na písemnou otázku Tribunálu uvádí, že se žaloba stala bezpředmětnou, kdežto Komise tvrdí, že žalobkyně nemají v tomto ohledu právní zájem na pokračování řízení.

118 Žalobkyně v bodě 1 jejich odpovědi na písemnou otázku Tribunálu uvádějí, že ECHA všechna jména nesdělila, a z toho důvodu bylo jejich žádosti vyhověno pouze částečně, takže otázka zrušení rozhodnutí o zamítnutí bodu 1 žádosti o informace zůstává otevřená a musí o ní rozhodnout Tribunál. Na jednání žalobkyně upřesnily, že požadují, aby Tribunál rozhodl rovněž o bodu 1 žádosti o informace, a to i přesto, že se tento bod týká informací, které byly v mezidobí zpřístupněny na internetových stránkách ECHA.

119 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že pokud jde o požadované informace, které byly zveřejněny na internetových stránkách ECHA, se spor stal bezpředmětným a žalobkyně ztratily právní zájem na pokračování v řízení, a proto již není důvodné rozhodnout ve věci samé (v tomto smyslu viz rozsudky Tribunálu ze dne 23. listopadu 2004, Turco v. Rada, T-84/03, Sb. rozh. s. II-4061, body 28 až 30, ze dne 9. září 2011, LPN v. Komise, T-29/08, Sb. rozh. s. II-6021, bod 57, usnesení Tribunálu ze dne 6. září 2012, Nickel Institute v. Komise, T-180/10, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 20, ze dne 14. ledna 2014, Miettinen v. Rada, T-303/13, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, body 17 až 19, a ze dne 7. května 2014, Evropaïki Dynamiki v. Komise, T-511/10, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 20).

120 Z tohoto hlediska lze mít tudíž za to, že žádosti žalobkyň bylo, pokud jde o tyto informace, vyhověno. Zrušení napadeného rozhodnutí by jim proto v rozsahu, v němž zamítá přístup k uvedeným informacím, nepřineslo žádný prospěch.

121 Z toho vyplývá, že již není důvodné rozhodnout o žádosti, pokud jde o jména a kontaktní údaje, které byly zveřejněny na internetových stránkách ECHA. Nicméně jak bylo uvedeno v bodě 116 výše, není možné přesně určit, v jakém rozsahu jsou tyto informace v současné době na internetových stránkách přístupné. Vzhledem k tomu, že ECHA poskytla pouze informace o stavu zveřejnění ke dni 23. dubna 2014, je třeba omezit nevydání rozhodnutí ve věci samé na údaje, které byly zveřejněny k tomuto datu.

122 Dále proto bude nutno přezkoumat žalobu pouze v rozsahu, v němž směřuje proti zamítnutí bodu 1 žádosti o informace, pokud jde o údaje, které nebyly zveřejněny ke dni 23. dubna 2014, jakož i proti zamítnutí bodu 2 a 3 žádosti o informace.

C – K věci samé

123 Na podporu své žaloby na neplatnost žalobkyně uplatňují pět žalobních důvodů. První žalobní důvod, který se týká rozhodnutí o prodloužení lhůty pro odpověď na potvrzující žádost, vychází z porušení čl. 8 odst. 2 nařízení č. 1049/2001. Druhý žalobní důvod vychází z porušení čl. 4 odst. 4 a 6 nařízení č. 1049/2001. Třetí žalobní důvod vychází z porušení čl. 4 odst. 1, 3 a 4 Aarhuské úmluvy a čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006. Čtvrtý žalobní důvod vychází z porušení čl. 4 odst. 2 první odrážky a čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001. Pátý žalobní důvod vychází z porušení návětí čl. 4 odst. 2 a čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001.

124 Pokud jde o způsob, jakým musí být tyto žalobní důvody přezkoumány, je třeba poznamenat, že se první žalobní důvod týká všech bodů žádosti o informace bez rozdílu, a lze jej tedy posoudit ve vztahu ke všem těmto bodům, zatímco zbývající čtyři žalobní důvody je nutno posoudit ve vztahu ke každému ze tří bodů žádosti o informace odděleně.

125 Pokud jde o bod 1 žádosti o informace v rozsahu, v němž se týká údajů, které nebyly ke dni 23. dubna 2014 dosud zveřejněny, je třeba posoudit společně čtvrtý žalobní důvod, vycházející z porušení čl. 4 odst. 2 první odrážky a čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001 a pátý žalobní důvod, který vychází z porušení návětí čl. 4 odst. 2 a čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001.

126 Pokud jde o bod 2 žádosti o informace, je nutné společně posoudit čtvrtý a pátý žalobní důvod v rozsahu, v němž čtvrtý žalobní důvod vychází z porušení čl. 4 odst. 2 první odrážky nařízení č. 1049/2001 a pátý žalobní důvod z porušení návětí čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, jakož i třetí žalobní důvod v rozsahu, v němž vychází z porušení čl. 4 odst. 4 Aarhuské úmluvy a čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006, neboť se tyto žalobní důvody vzájemně překrývají. Dále je třeba posoudit s ohledem na bod 2 žádosti o informace druhý žalobní důvod, vycházející z porušení čl. 4 odst. 4 a 6 nařízení č. 1049/2001.

127 Konečně pokud jde o bod 3 žádosti o informace, je třeba přezkoumat jednak druhý žalobní důvod v rozsahu, v němž vychází z porušení čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001, a jednak třetí žalobní důvod, vycházející z porušení čl. 4 odst. 1, 3 a 4 Aarhuské úmluvy a čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006.

1. *K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 8 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, ve vztahu k bodům 1, 2 a 3 žádosti o informace*

128 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je třeba zrušit, neboť rozhodnutí ECHA o prodloužení lhůty pro odpověď na potvrzující žádost nesplňuje požadavky čl. 8 odst. 2 nařízení č. 1049/2001.

129 Úvodem je třeba poukázat na to, že podle čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1049/2001 dotyčný orgán vyřídí potvrzující žádost do 15 pracovních dnů. Odstavec 2 tohoto článku stanoví, že „[v]e výjimečných případech, například když se žádost týká velmi rozsáhlého dokumentu nebo velkého počtu dokumentů, může být lhůta uvedená v odstavci 1 prodloužena o 15 pracovních dnů, pokud je o tom žadatel předem vyrozuměn a jsou mu uvedeny podrobné důvody“. Konečně podle čl. 8 odst. 3 tohoto nařízení „[p]okud orgán neodpoví v předepsané lhůtě, považuje se to za zamítavou odpověď a žadatel je oprávněn zahájit proti němu soudní řízení nebo podat stížnost veřejnému ochránci práv podle odpovídajících ustanovení Smlouvy o ES“.

130 Z judikatury vyplývá, že uplynutí lhůt stanovených v článku 8 nařízení č. 1049/2001 nemá za důsledek, že by orgán byl zbaven pravomoci přijmout výslovné rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudky Tribunálu ze dne 19. ledna 2010, Co Frutta v. Komise, T-355/04 a T-446/04, Sb. rozh. s. II-1, bod 56, a ze dne 10. prosince 2010, Ryanair v. Komise, T-494/08 až T-500/08 a T-509/08, Sb. rozh. s. II-5723, bod 50).

131 V oblasti přístupu k dokumentům upravil normotvůrce důsledky překročení lhůt stanovených čl. 8 odst. 1 a 2 nařízení č. 1049/2001 tak, že v čl. 8 odst. 3 uvedeného nařízení stanovil, že jejich nedodržení orgánem zakládá právo na podání žaloby k soudu (rozsudek Co-Frutta v. Komise, bod 130 výše, bod 58).

132 Překročení lhůty pro odpověď na potvrzující žádost nicméně nemůže způsobit protiprávnost rozhodnutí o potvrzující žádosti, která by odůvodňovala zrušení tohoto rozhodnutí (v tomto smyslu viz usnesení Tribunálu ze dne 27. listopadu 2012, Steinberg v. Komise, T-17/10, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 102).

133 Je třeba uvést, že v projednávané věci ECHA ve svém dopise ze dne 8. února 2011 ve věci prodloužení lhůty, v němž nejdříve připomněla obsah žádosti, tvrdila, že je prodloužení lhůty odůvodněno s ohledem na skutečnost, že se žádost týká velkého počtu dokumentů, které byly předloženy v rámci registrace látek vyjmenovaných v žádosti podle nařízení REACH, a že je tato žádost spojena se značnou pracovní zátěží pro ECHA.

134 Žalobkyně mají podle všeho za to, že by tvrzená protiprávnost rozhodnutí o prodloužení lhůty mohla mít dopad na legalitu napadeného rozhodnutí.

135 Nicméně i kdyby bylo rozhodnutí o prodloužení lhůty přijato v rozporu s čl. 8 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, nemůže mít taková nesrovnalost vliv na legalitu napadeného rozhodnutí.

136 Jak vyplývá z judikatury uvedené v bodě 132 výše, samotné překročení lhůty pro odpověď na potvrzující žádost nemůže odůvodnit zrušení napadeného rozhodnutí. To samé platí i tehdy, když je zpochybněna legalita nebo platnost rozhodnutí o prodloužení lhůty. Dokonce i v případě neplatnosti rozhodnutí o prodloužení lhůty by totiž bylo možné učinit nanejvýš závěr, že k prodloužení lhůty pro odpověď na potvrzující žádost nedošlo, a tudíž bylo napadené rozhodnutí přijato po stanovené lhůtě, což by ovšem nemělo dopad na jeho legalitu.

137 Kromě toho na základě žádné skutečnosti nelze dovodit, že by ECHA dospěla k jinému rozhodnutí, než je napadené rozhodnutí, pokud by o prodloužení lhůty nerozhodla.

138 Z toho vyplývá, že první žalobní důvod je neopodstatněný.

139 Zaprvé pokud žalobkyně podle všeho naznačují, že jim odůvodnění rozhodnutí o prodloužení lhůty (viz bod 133 výše) neumožnilo určit, zda je stiženo vadou, ostatně stačí uvést, že dané odůvodnění je dostatečně podrobné, aby jim umožnilo pochopit důvody, které ECHA vedly k prodloužení lhůty, a aby si tak učinily názor na legalitu tohoto rozhodnutí.

140 Zadruhé, pokud jde o opodstatněnost odůvodnění rozhodnutí o prodloužení lhůty, je namístě připomenout, že ECHA byla předložena žádost o přístup k dokumentům týkající se třech kategorií informací vztahujících se k 356 látkám. Žádost se tedy týkala velkého počtu dokumentů a mohla být skutečně spojena s mimořádnou pracovní zátěží, a proto podmínky pro prodloužení lhůty stanovené v čl. 8 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 byly v projednávané věci splněny.

141 Žalobkyně sice připouštějí, že podmínky pro prodloužení lhůty „teoreticky byly dány“, nicméně tvrdí, že prodloužení lhůty nebylo důvodné, jelikož ECHA nekonzultovala třetí osoby, ani individuálně neposoudila požadované dokumenty.

142 Žalobkyně zřejmě ECHA v zásadě vytýkají, že nevyužila prodloužení lhůty k tomu, aby potvrzující žádost řádně posoudila. Tento argument je třeba odmítnout, neboť tvrzená pochybení, jichž se měla ECHA dopustit při posouzení potvrzující žádosti, nemohou zpochybnit správné použití čl. 8 odst. 2 nařízení č. 1049/2001. Tato tvrzená pochybení by mohla mít vliv na legalitu samotného napadeného rozhodnutí, nikoliv však na legalitu rozhodnutí o prodloužení lhůty.

143 Z výše uvedeného vyplývá, že první žalobní důvod musí být zamítnut.

2. *K čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 2 první odrážky a čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001 a pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení návětí čl. 4 odst. 2 a čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001, v rozsahu, v němž se tyto žalobní důvody týkají bodu 1 žádosti o informace*

144 V rozsahu, v němž se bod 1 žádosti o informace týká jmen a kontaktních údajů žadatelů o registraci, které nebyly ke dni 23. dubna 2014 na internetových stránkách zveřejněny, je třeba společně posoudit čtvrtý a pátý žalobní důvod, které nahlíženy společně vycházejí z toho, že ECHA nesprávně uplatnila důvody pro zamítnutí žádosti uvedené jednak v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 a jednak v čl. 4 odst. 3 uvedeného nařízení.

145 Úvodem je třeba připomenout, že na základě čl. 15 odst. 3 SFEU má každý občan Unie a každá fyzická osoba s bydlištěm nebo právnická osoba se sídlem v členském státě právo na přístup k dokumentům orgánů Unie, aniž jsou dotčeny zásady a podmínky stanovené řádným legislativním postupem. Nařízení č. 1049/2001, jak uvádí jeho čtvrtý bod odůvodnění a článek 1, zakotvuje právo veřejnosti na přístup k dokumentům orgánů v co nejširším rozsahu. Z tohoto nařízení, zejména z jeho jedenáctého bodu odůvodnění a jeho článku 4, který stanoví režim výjimek, rovněž vyplývá, že toto právo na přístup podléhá určitým omezením založeným na důvodech veřejného či soukromého zájmu (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, Sb. rozh., bod 40 a citovaná judikatura).

146 Je třeba rovněž připomenout, že výjimky z přístupu k dokumentům musí být vykládány a uplatňovány restriktivně, aby nebylo znemožněno uplatnění obecné zásady spočívající v tom, že má být veřejnosti poskytnut co nejširší přístup k dokumentům v držení orgánů (rozsudek Soudního dvora ze dne 18. prosince 2007, Švédsko v. Komise, C-64/05 P, Sb. rozh., s. I-11389, bod 66, a rozsudek Tribunálu ze dne 6. července 2006, Franchet a Byk v. Komise, T-391/03 a T-70/04, Sb. rozh., s. II-2023, bod 84).

a) K první části, vycházející z porušení čl. 4 odst. 2 první odrážky nařízení č. 1049/2001

147 Žalobkyně tvrdí, že ECHA neprokázala existenci dostatečně konkrétního porušení zájmu chráněného čl. 4 odst. 2 první odrážkou nařízení č. 1049/2001. Konkrétně nesouhlasí s tím, že lze poskytnutí požadovaných informací považovat za narušení ochrany obchodních zájmů dotčených osob podle čl. 118 odst. 2 písm. d) nařízení REACH. Žalobkyně poukazují zejména na to, že zveřejnění jmen žadatelů o registraci na internetových stránkách ECHA je v rozporu s tvrzením ECHA k této otázce.

148 Podle čl. 4 odst. 2 první odrážky nařízení č. 1049/2001 neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění, odepřou orgány přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany obchodních zájmů fyzické nebo právnické osoby. Dále je třeba uvést, že čl. 118 odst. 2 písm. d) nařízení REACH v této souvislosti upřesňuje, že poskytnutí informací o vazbách mezi výrobcem nebo dovozcem a jeho distributory nebo následnými uživateli se obvykle považuje za narušení ochrany obchodních zájmů dotčené osoby.

149 V napadeném rozhodnutí ECHA odepřela přístup k požadovaným informacím, neboť měla zejména za to, že poskytnutí informací o výrobci nebo dovozci registrovaných látek může znamenat vážné riziko odtajnění takových informací, a tedy ve smyslu čl. 118 odst. 2 písm. d) nařízení REACH může narušit ochranu obchodních zájmů (viz bod 48 výše).

150 ECHA ve svých písemnostech tvrdí, že v napadeném rozhodnutí použila čl. 4 odst. 2 první odrážku nařízení č. 1049/2001 a čl. 118 odst. 2 písm. d) nařízení REACH správně. Dále uvádí, že článek 119 nařízení REACH stanoví zvláštní a taxativní režim pro informování a zachování důvěrnosti.

151 Jména a kontaktní údaje jsou přitom informacemi, které spadají pod čl. 119 odst. 2 písm. d) nařízení REACH. Počínaje listopadem 2012 ostatně ECHA na základě tohoto ustanovení zveřejňuje na svých internetových stránkách jména a kontaktní údaje u všech registrovaných látek, vyjma případů, kdy byla podána žádost o zachování důvěrnosti. ECHA tudíž nemohla odepřít přístup k požadovaným informacím na základě čl. 4 odst. 2 první odrážky nařízení č. 1049/2001, ve spojení s čl. 118 odst. 2 písm. d) nařízení REACH.

152 Na straně jedné, pokud by byl režim zveřejňování na internetu zakotvený v článku 119 nařízení REACH taxativní, ustanovení čl. 4 odst. 2 první odrážky nařízení č. 1049/2001 ve spojení s čl. 118 odst. 2 písm. d) nařízení REACH by se na informace uvedené v článku 119 nařízení REACH nepoužilo a nemohl by být na jeho základě odepřen přístup k informacím o jménech a kontaktních údajích žadatelů o registraci.

153 Na straně druhé za předpokladu, že by režim upravený v článku 119 nařízení REACH v zásadě zcela nevylučoval režim přístupu k dokumentům podle článku 118 nařízení REACH, neměnilo by to nic na skutečnosti, že ustanovení čl. 119 odst. 2 písm. d) nařízení REACH stanoví, že informace požadované v projednávané věci je třeba zpřístupnit na internetu, ledaže by ECHA vyhověla žádosti o zachování důvěrnosti. Proto ECHA nemůže, nebyla-li taková žádost podána, odůvodnit odepření veškerého poskytnutí požadovaných informací právní domněnkou upravenou v čl. 118 odst. 2 písm. d) nařízení REACH s tím, že by jejich poskytnutí vedlo k narušení ochrany obchodních zájmů dotčené osoby. Právní domněnka zakotvená v čl. 118 nařízení REACH nemůže být důvodem pro to, aby se informace v zásadě neposkytovala, když konkrétnější ustanovení, a sice čl. 119 odst. 2 písm. d) nařízení REACH, v zásadě poskytnutí takové informace vyžaduje.

154 Z toho vyplývá, že podmínky pro uplatnění důvodu pro odepření přístupu k dokumentům, který vychází z čl. 4 odst. 2 první odrážky nařízení č. 1049/2001 ve spojení s čl. 118 odst. 2 písm. d) nařízení REACH, nejsou v projednávané věci splněny, přičemž není nutné zkoumat, zda a v jaké míře je zpřístupnění jmen žadatelů o registraci opravdu s to odtajnit vazby mezi výrobcem nebo dovozcem a jeho distributory nebo následnými uživateli.

b) K druhé části, vycházející z porušení čl. 4 odst. 3 nařízení č. 1049/2001

155 Žalobkyně tvrdí, že ECHA nesprávně uplatnila výjimku z práva na přístup k dokumentům stanovenou v čl. 4 odst. 3 nařízení č. 1049/2001, když na jejím základě odepřela zpřístupnění jmen výrobců nebo dovozců.

156 V tomto ohledu je namístě připomenout, že podle ustálené judikatury je třeba prokázat, že daný přístup k dokumentu může konkrétně a skutečně ohrozit veřejný zájem chráněný výjimkou a že nebezpečí porušení tohoto zájmu je rozumně předvídatelné, a nikoli čistě hypotetické (viz rozsudek Tribunálu ze dne 18. prosince 2008, Muñiz v. Komise, T-144/05, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 74 a citovaná judikatura).

157 Navíc k tomu, aby bylo možné použít výjimku stanovenou v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci nařízení č. 1049/2001, musí být ohrožení rozhodovacího procesu vážné. O takový případ se jedná zejména tehdy, když má zpřístupnění požadovaných dokumentů zásadní vliv na rozhodovací proces. Posouzení vážnosti přitom závisí na všech okolnostech dané věci, zejména na negativních účincích na rozhodovací proces, kterých se orgán dovolává v souvislosti se zpřístupněním předmětných dokumentů (rozsudek Muñiz v. Komise, bod 156 výše, bod 75).

158 V napadeném rozhodnutí dospěla ECHA k závěru, že podmínky čl. 4 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 jsou v projednávané věci splněny. Konkrétně uvedla, že právě přezkoumává postup související se zveřejňováním informací o látkách podle čl. 119 odst. 2 nařízení REACH, a že se přezkum týká zejména zveřejňování informací o totožnosti výrobce, dovozce nebo distributora. ECHA upřesnila, že pokud se v budoucnu rozhodne u určitých kategorií látek zveřejnit totožnost těchto osob, bude muset upravit své postupy a svůj informační systém, a zejména zavést, pokud jde o stávající registrace, možnost zúčastněných osob uplatnit požadavek na zachování důvěrnosti ohledně jejich totožnosti. Dodala, že pokud by byl v daném okamžiku umožněn přístup k požadovaným informacím na základě nařízení č. 1049/2001, znamenalo by to pro Agenturu nejen mimořádně zvýšenou pracovní zátěž, ale také by tím byla dána možnost obejít zvláštní postupy upravené nařízením REACH (viz body 49 až 51 výše).

159 Na jedné straně je pravda, že v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí ECHA zamýšlela změnit praxi pro zveřejňování informací o totožnosti žadatelů o registraci tak, aby ji přizpůsobila požadavkům čl. 119 odst. 2 nařízení REACH, a že tedy byly tyto informace předmětem rozhodovacího procesu ECHA.

160 Na druhou stranu, pokud jde o otázku, zda mohlo zpřístupnění vážně ohrozit tento rozhodovací proces, je třeba uvést, že jména žadatelů o registraci nepředstavují informace o samotném rozhodovacím procesu, ale spíše informace, jichž se dotýká rozhodnutí, které je výsledkem tohoto rozhodovacího procesu. Přístup k požadovaným informacím nemohl být pro ECHA překážkou v tom, aby rozhodla o opatřeních nezbytných pro splnění povinností, vyplývajících z čl. 119 odst. 2 nařízení REACH, informace na internetu zpřístupnit.

161 Mimoto, pokud ECHA v napadeném rozhodnutí tvrdila, že by pro ni znamenalo poskytnutí přístupu k požadovaným informacím na základě nařízení č. 1049/2001 mimořádně zvýšenou manuální pracovní zátěž, postačuje uvést, že účelem čl. 4 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 je výhradně ochrana rozhodovacího procesu, a nikoliv předcházení nadměrné pracovní zátěži dotyčných orgánů.

162 Totéž platí i pro tvrzení ECHA, že by přístup k požadovaným informacím na základě nařízení č. 1049/2001 umožnil obejít zvláštní postupy upravené nařízením REACH. Tvrzené riziko obcházení těchto postupů se netýká rozhodovacího procesu, ale spíše důsledků případného zpřístupnění požadovaných informací. Důvod pro odepření přístupu podle čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001 se přitom vztahuje pouze na rozhodovací proces.

163 Z výše uvedeného vyplývá, že ECHA neprokázala, že by zpřístupnění požadovaných informací vážně ohrozilo předmětný rozhodovací proces. Proto jsou druhá část, vycházející z porušení čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001, a tudíž i čtvrtý a pátý žalobní důvod v rozsahu, v němž se týkají bodu 1 žádosti o informace, opodstatněny v rozsahu, v jakém je ještě třeba o nich rozhodnout.

164 S ohledem na výše uvedené je třeba dospět k závěru, že důvody uvedené v napadeném rozhodnutí nemohou odůvodnit odepření informací požadovaných v bodě 1 žádosti o informace, takže je nutno napadené rozhodnutí v tomto bodě zrušit v rozsahu, v němž se týká informací, které nebyly dosud ke dni 23. dubna 2014 zpřístupněny, aniž je nezbytné přezkoumávat v tomto ohledu druhý a třetí žalobní důvod.

3. *Ke druhému, třetímu, čtvrtému a pátému žalobnímu důvodu, kdy druhý žalobní důvod vychází z porušení čl. 4 odst. 4 a 6 nařízení č. 1049/2001, třetí žalobní důvod z porušení čl. 4 odst. 4 Aarhuské úmluvy a čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006, čtvrtý žalobní důvod z porušení čl. 4 odst. 2 první odrážky nařízení č. 1049/2001 a pátý žalobní důvod z porušení návětí čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, a to v rozsahu, v němž se tyto žalobní důvody týkají bodu 2 žádosti o informace*

a) Ke třetímu, čtvrtému a pátému žalobnímu důvodu, kdy třetí žalobní důvod vychází z porušení čl. 4 odst. 4 Aarhuské úmluvy a čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006, čtvrtý žalobní důvod z porušení čl. 4 odst. 2 první odrážky nařízení č. 1049/2001 a pátý žalobní důvod z porušení návětí čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001

165 Žalobkyně tvrdí, že ECHA nebyla oprávněna zamítnout bod 2 žádosti o informace na základě čl. 4 odst. 2 první odrážky nařízení č. 1049/2001 ve spojení s čl. 118 odst. 2 písm. c) nařízení REACH a nedodržela zásadu, podle níž je třeba v souladu s čl. 4 odst. 4 Aarhuské úmluvy a čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006 vykládat každou výjimku z práva na přístup k informacím o životním prostředí restriktivně.

166 V této souvislosti je třeba posoudit, jednak zda se ECHA oprávněně domnívala, že by zpřístupnění přesného množství předmětných látek vedlo k porušení ochrany obchodních zájmů dotčených osob, a jednak zda existoval převažující veřejný zájem na zpřístupnění těchto informací.

K porušení ochrany obchodních zájmů

167 Žalobkyně tvrdí, že ECHA porušila čl. 4 odst. 2 první odrážku nařízení č. 1049/2001, neboť při odepření přístupu k informacím, kterých se týkal bod 2 žádosti o informace, vyšla z domněnky upravené v čl. 118 odst. 2 písm. c) nařízení REACH, přičemž ovšem uvedená domněnka neprokazuje, v čem je narušen obchodní zájem fyzických a právnických osob, které provedly registraci každé z 356 dotčených látek.

168 Zaprvé je třeba podotknout, že režim výjimek podle článku 4 nařízení č. 1049/2001, a zejména podle jeho odstavce 2 je založen na zvažování protichůdných zájmů v dané situaci, tedy na jedné straně zájmů, k jejichž prospěchu by sloužilo zpřístupnění dotčených dokumentů, a na druhé straně zájmů, jež by toto zpřístupnění ohrozilo. Rozhodnutí o žádosti o přístup k dokumentům závisí na tom, kterému zájmu je třeba dát v projednávaném případě přednost (rozsudek LPN a Finsko v. Komise, bod 145 výše, bod 42).

169 Zadruhé je nutno uvést, že podle ustálené judikatury platí, že ačkoli k odůvodnění odepření přístupu k dokumentu v zásadě nestačí, že tento dokument spadá pod činnost nebo zájem uvedené v článku 4 nařízení č. 1049/2001 a dotyčný orgán musí rovněž vysvětlit, jak by přístup k tomuto dokumentu mohl konkrétně a skutečně poškodit zájem chráněný výjimkou stanovenou v tomto článku, může se nicméně tento orgán v tomto ohledu v zásadě opřít o obecné domněnky použitelné na určité kategorie dokumentů, protože na žádosti o zpřístupnění týkající se dokumentů téže povahy je možno použít podobné obecné úvahy (rozsudky Soudního dvora ze dne 28. června 2012, Komise v. Agrofert Holding, C-477/10 P, Sb. rozh., bod 57; ze dne 28. června 2012, Komise v. Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, Sb. rozh., bod 116; ze dne 17. října 2013, Rada v. Access Info Europe, C-280/11 P, Sb. rozh., bod 72, a ze dne 27. února 2014, Komise v. Enbw Energie Baden-Württemberg, C-365/12 P, body 64 a 65).

170 V takovém případě však musí dotyčný orgán uvést, na jakých obecných úvahách zakládá domněnku, že zpřístupnění dotčených dokumentů by poškodilo zájmy chráněné výjimkami podle článku 4 nařízení č. 1049/2001, aniž by byl povinen provést konkrétní přezkum obsahu každého z těchto dokumentů (rozsudek Rada v. Access Info Europe, bod 169 výše, bod 73).

171 Přesněji řečeno, požadavek ověřit, zda se předmětná obecná domněnka skutečně uplatní, však naproti tomu nelze vykládat v tom smyslu, že by měl orgán individuálně zkoumat všechny dokumenty požadované v projednávaném případě. Takový požadavek by tuto obecnou domněnku zbavil jejího užitečného účinku, tedy možnosti, aby orgán odpověděl na obecnou žádost o zpřístupnění rovněž obecně (rozsudek LPN a Finsko v. Komise, bod 145 výše, bod 68).

172 Je však třeba zdůraznit, že výše uvedená obecná domněnka nevylučuje možnost prokázat, že se na daný dokument, jehož zpřístupnění je požadováno, tato domněnka nevztahuje nebo že existuje převažující veřejný zájem odůvodňující zpřístupnění tohoto dokumentu podle čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 (viz rozsudek Komise v. EnBW, bod 169 výše, bod 100 a citovaná judikatura).

173 Zatřetí podle čl. 118 odst. 2 písm. c) nařízení REACH se sdělení „přesného množství látky nebo směsi vyráběného nebo uváděného na trh“ obvykle považuje za narušení obchodních zájmů dotčené osoby.

174 V projednávané věci v bodě 1 písm. b) napadeného rozhodnutí, pokud jde o bod 2 žádosti o informace, ECHA uvedla, že ustanovení čl. 118 odst. 2 písm. c) nařízení REACH obsahuje obecnou domněnku, podle níž informace o přesném množství obvykle narušují ochranu obchodních zájmů dotčené osoby. Vyslovila názor, že žádný důkaz tuto právní domněnku nevyvrací a zpřístupnění by poškodilo obchodní zájmy žadatelů o registraci. Uvedená informace by odtajnila podíl společností na trhu ve srovnání s podílem jejich konkurentů. ECHA navíc tvrdila, že zveřejnění této informace by mohlo mít dopad v oblasti práva hospodářské soutěže (viz bod 53 výše).

175 Je nutno konstatovat, že žalobkyně v bodě 2 žádosti o informace, který se týká přesného množství látek vyráběných nebo uváděných na trh, od ECHA požadují informaci, jejíž poskytnutí se právě podle domněnky uvedené v čl. 118 odst. 2 písm. c) nařízení REACH obvykle považuje za narušení ochrany obchodních zájmů dotčené osoby, takže uvedená domněnka se v projednávané věci použije.

176 Jestliže se žalobkyně omezují na tvrzení, že ECHA, která se opřela o ustanovení čl. 118 odst. 2 písm. c) nařízení REACH, neprokázala, jak by zpřístupnění přesného množství poškodilo obchodní zájmy osob, které provedly registraci každé z předmětných 356 látek, nemohou tyto námitky vyvrátit domněnku upravenou tímto ustanovením. Použije-li se totiž právní domněnka podle čl. 118 odst. 2 písm. c) nařízení REACH, dotyčný úřad může mít za to, že by poskytnutí dotčených dokumentů narušilo ochranu obchodních zájmů dotčené osoby, aniž by byl povinen provést konkrétní přezkum obsahu každého z dokumentů, jejichž zpřístupnění je požadováno. S ohledem na tuto právní domněnku, a jestliže nebyly dány konkrétní skutečnosti, které by ji mohly zpochybnit, nebyla ECHA povinna prokázat, v čem by zpřístupnění přesného množství poškodilo obchodní zájmy dotčených osob.

177 Tento závěr není zpochybněn tím, že přezkum vyžadovaný pro vyřízení žádosti o přístup k dokumentům musí být zásadně konkrétní a individuální. Jak totiž vyplývá z judikatury citované v bodě 169 výše, z této zásady jsou výjimky, zejména v případě existence právní domněnky, podle níž by zpřístupnění vedlo k porušení ochrany některého ze zájmů chráněných výjimkami upravenými v článku 4 nařízení č. 1049/2001. Tak je tomu zejména tehdy, kdy jako v projednávané věci takovou domněnku výslovně stanoví právní ustanovení, a sice čl. 118 odst. 2 písm. c) nařízení REACH.

178 S ohledem na tyto úvahy je třeba dospět k závěru, že ECHA byla podle čl. 118 odst. 2 písm. c) nařízení REACH ve spojení s čl. 4 odst. 2 první odrážkou nařízení č. 1049/2001 oprávněna domnívat se, že by zpřístupnění přesného množství registrovaných látek poškodilo obchodní zájmy dotčených osob. Zbývá tedy objasnit, zda navzdory tomu existoval převažující veřejný zájem na takovém zpřístupnění.

K existenci převažujícího veřejného zájmu na zpřístupnění

179 Žalobkyně tvrdí, že ECHA nemůže odepřít přístup k informacím za účelem ochrany zájmu, na který se vztahuje jedna z výjimek uvedených v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, jednak bez ověření toho, že neexistuje převažující veřejný zájem na zpřístupnění uvedeného dokumentu, a jednak bez zvážení jednotlivých dotčených zájmů, což ECHA v napadeném rozhodnutí neučinila.

180 Konkrétně žalobkyně tvrdí, že se žádost o informace týká informací o životním prostředí a emisí do životního prostředí a že na zpřístupnění požadovaných údajů z toho důvodu existuje převažující veřejný zájem podle čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006. Žalobkyně navíc ECHA vytýkají, že porušila čl. 4 odst. 4 Aarhuské úmluvy a čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006, které dle názoru žalobkyň vyžadují, aby každá výjimka z práva na přístup k informacím o životním prostředí byla vykládána restriktivně.

181 V projednávané věci ECHA v napadeném rozhodnutí uvedla, že podle ní neexistuje žádný převažující veřejný zájem na zpřístupnění požadovaných informací. Upřesnila, že vzala na vědomí, že žádost je vedena „snahou iniciovat právní úpravu chemických látek, které lze zařadit mezi látky vzbuzující mimořádné obavy“. Dodala, že „[n]ormotvůrce nicméně v nařízení REACH poskytl nástroje umožňující identifikovat a řídit riziko, které je s takovými látkami spojeno, zejména řízení o povolování, které předpokládá rozsáhlou konzultaci veřejnosti“ (viz bod 54 výše)

182 Za účelem přezkoumání argumentace žalobkyň je třeba zaprvé ověřit, zda i za předpokladu, že by byly předmětné informace informacemi o životním prostředí, by bylo možné na základě této skutečnosti učinit závěr, že existuje převažující veřejný zájem na jejich zpřístupnění. Zadruhé bude nutné zabývat se otázkou, zda se požadované informace týkají emisí do životního prostředí, takže by se dle čl. 6

odst. 1 nařízení č. 1367/2006 mělo za to, že na jejich zpřístupnění existuje převažující veřejný zájem. Konečně zatřetí bude třeba posoudit, zda žalobkyně oprávněně tvrdí, že ECHA v projednávané věci nezvážila jednotlivé dotčené zájmy.

– K existenci převažujícího veřejného zájmu v případě informací o životním prostředí

183 Zaprvé je třeba ověřit, zda z čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006 vyplývá, že na zpřístupnění informací o životním prostředí vždy existuje převažující veřejný zájem.

184 V tomto ohledu je nutno připomenout, že podle čl. 4 odst. 4 posledního pododstavce Aarhuské úmluvy důvody pro odmítnutí žádosti o informace o životním prostředí „budou interpretovány restriktivně, přičemž se bude brát v úvahu zájem veřejnosti, jemuž by zveřejnění sloužilo, a zda se požadované informace vztahují k emisím vypouštěným do životního prostředí“.

185 Tato zásada je potvrzena ve druhé větě bodu 15 odůvodnění nařízení č. 1367/2006, podle něhož „[d]ůvody pro odmítnutí přístupu k informacím o životním prostředí by měly být vykládány restriktivním způsobem, s přihlédnutím k veřejnému zájmu, jemuž zveřejnění informací slouží, a k tomu, zda se požadované informace týkají emisí do životního prostředí [...]“.

186 Článek 6 odst. 1 druhá věta nařízení č. 1367/2006 stanoví, že „[p]okud jde o ostatní výjimky stanovené v článku 4 [nařízení č. 1049/2001], vykládají se důvody pro odmítnutí restriktivně s přihlédnutím k veřejnému zájmu, jemuž zpřístupnění slouží, a ke skutečnosti, zda se požadované informace týkají emisí do životního prostředí“. Ze znění a systematiky uvedeného čl. 6 odst. 1 vyplývá, že „ostatní výjimky“ ve smyslu druhé věty nezahrnují ochranu obchodních zájmů, kterou uvádí ECHA jako důvod pro zamítnutí bodu 2 žádosti o informace (viz bod 37 a 53 výše).

187 První věta čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006 totiž zakotvuje pravidlo pro výjimky uvedené v čl. 4 odst. 2 první a třetí odrážce nařízení č. 1049/2001. Druhá věta téhož odst. 1 nezmiňuje pouze „ostatní výjimky“, ale „ostatní výjimky stanovené v článku 4 [nařízení č. 1049/2001]“. Tímto ustanovením jsou tedy míněny výjimky v tomto čl. 4 odst. 1, odst. 2 druhé odrážce a odst. 3 a 5 (rozsudek LPN a Finsko v. Komise, bod 145 výše, bod 83). Vzhledem k tomu, že se na ochranu obchodních zájmů vztahuje čl. 4 odst. 2 první odrážka nařízení č. 1049/2001, kterého se týká první věta čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006, nespadá ochrana obchodních zájmů pod pojem „ostatní výjimky“, který je obsažen v druhé větě tohoto čl. 6 odst. 1.

188 V projednávané věci je tedy nutno především konstatovat, že v rámci uplatňování výjimky zakotvené v čl. 4 odst. 2 první odrážce nařízení č. 1049/2001, pokud jde zejména o ochranu obchodních zájmů, se žalobkyně nemohou účelně dovolávat čl. 6 odst. 1 druhé věty nařízení č. 1367/2006. Druhá věta tohoto ustanovení totiž upravuje pouze povinnost restriktivního výkladu jiných výjimek než těch, které jsou zmíněny v čl. 6 odst. 1 první větě nařízení č. 1367/2006, tedy jiných, než jsou výjimky zakotvené v čl. 4 odst. 2 první a třetí odrážce nařízení č. 1049/2001 (viz judikatura citovaná v bodě 187 výše).

189 Ustanovení čl. 6 odst. 1 druhé věty nařízení č. 1367/2006 dále odkazuje pouze na „veřejný zájem“ na zpřístupnění, a nikoli na „převažující“ veřejný zájem ve smyslu návětí čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 (rozsudek LPN v. Komise, bod 119 výše, bod 136). Z ustanovení čl. 6 odst. 1 druhé věty nařízení č. 1367/2006 tudíž nevyplývá, že na zpřístupnění informací o životním prostředí existuje vždy převažující veřejný zájem.

190 Zadruhé, žalobkyně tvrdí, že 356 látek, ohledně nichž podaly žádost o přístup k informacím, představují silně škodlivé chemické látky. Mají za to, že je legitimní, aby veřejnost věděla o tom, že se na trhu Unie nacházejí stovky tisíc tun látek, které mohou mít negativní dopad na lidské zdraví a životní prostředí, a přicházejí s nimi do styku zaměstnanci a jsou využívány ve spotřebních výrobcích. Pokud by bylo občanům přiznáno právo na větší informovanost o množství nebezpečných látek na trhu, umožnilo by to vyvinout větší tlak na to, aby tyto látky byly nahrazeny bezpečnějšími řešeními.

191 Je třeba uvést, že možnost občanů získat přiměřené informace o životním prostředí a mít skutečně možnost účasti na rozhodovacím procesu v oblasti životního prostředí hraje v demokratické společnosti podstatnou roli. Jak je totiž uvedeno v preambuli Aarhuské úmluvy, lepší přístup k informacím o životním prostředí a účast veřejnosti na rozhodování ve věcech životního prostředí zvyšuje kvalitu rozhodnutí a jejich prosazování, přispívá ke zvyšování povědomí veřejnosti o otázkách životního prostředí, poskytuje veřejnosti příležitost vyjádřit své obavy a zájmy a umožňuje orgánům veřejné správy brát tyto obavy a zájmy náležitě v úvahu.

192 Právo veřejnosti na získávání informací je výrazem zásady transparentnosti, která je prováděna veškerými ustanoveními nařízení č. 1049/2001, jak vyplývá z bodu 2 odůvodnění uvedeného nařízení, podle něhož průhlednost umožňuje občanům blíže se účastnit rozhodovacího procesu a zaručuje, že správní orgány budou mít ve vztahu k občanům větší legitimitu, účinnost a odpovědnost, a přispívá k posílení zásady demokracie (rozsudek Tribunálu ze dne 12. září 2007, API v. Komise, T-36/04, Sb. rozh. s. II-3201, bod 96).

193 Převažující veřejný zájem, který může odůvodnit zpřístupnění dokumentu, se sice nemusí nutně lišit od zásad, které tvoří základ nařízení č. 1049/2001 (rozsudek LPN a Finsko v. Komise, bod 145 výše, bod 92), z judikatury nicméně vyplývá, že obecná tvrzení nejsou sama o sobě s to prokázat, že zásada transparentnosti má zvláštní význam, který by mohl převážit nad závěry odůvodňujícími odepření přístupu ke sporným dokumentům, a je na žadateli, aby uvedl konkrétní okolnosti zakládající převažující veřejný zájem, který může odůvodnit zpřístupnění předmětných dokumentů (v tomto smyslu viz rozsudek LPN a Finsko v. Komise, bod 145 výše, body 93 a 94 a citovaná judikatura).

194 V projednávané věci z argumentace žalobkyň, která je shrnuta v bodě 190 výše, vyplývá, že v zásadě tvrdí toliko to, že skutečnost, že jsou požadované informace informacemi o životním prostředí, které se týkají nebezpečných látek, odůvodňuje zvýšenou transparentnost a přístup veřejnosti k těmto informacím s cílem umožnit občanovi lepší účast na rozhodovacím procesu a přispět tak ke snížení rizik pro zdraví a životní prostředí. Žalobkyně se tak pouze obecně dovolávají zásad, které tvoří základ nařízení č. 1367/2006 vykládaného ve spojení s nařízením č. 1049/2001, aniž uplatňují tvrzení způsobilé prokázat, že pokud jde o přesné množství látek, má dovolání se těch samých zásad s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem projednávané věci zvláštní význam. Jak přitom vyplývá z judikatury uvedené v bodě 193 výše, obecná tvrzení nejsou s to prokázat, že zásada transparentnosti má zvláštní význam, který převažuje nad závěry odůvodňujícími odepření přístupu k požadovaným sporným dokumentům.

195 Žalobkyně ani neupřesňují, z jakých důvodů je nutné zveřejnit přesné množství předmětných látek a proč není dostačující k naplnění veřejného zájmu na zpřístupnění zveřejnění celkového množstevního rozmezí, v němž byla látka registrována, podle čl. 119 odst. 2 písm. b) nařízení REACH.

196 Z výše uvedeného vyplývá, že převažující veřejný zájem na zpřístupnění informací požadovaných v bodě 2 žádosti o informace není dán pouze na základě skutečnosti, za předpokladu, že byla prokázána, že předmětné informace představují informace o životním prostředí.

– K pojmu „informace týkající se emisí do životního prostředí“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006

197 Žalobkyně tvrdí, že informace o přesném množství, ve kterém byla látka uvedena na trh, představuje informaci týkající se emisí do životního prostředí. V souladu s článkem 6 nařízení č. 1367/2006 by se tedy mělo mít za to, že na zpřístupnění této informace existuje převažující veřejný zájem.

198 Žalobkyně se rovněž odvolávají na čl. 4 odst. 4 písm. d) Aarhuské úmluvy, který stanoví jednak možnost zamítnout žádost o informace o životním prostředí, jestliže by poskytnutí těchto informací nepříznivě ovlivnilo „obchodní a průmyslové tajemství a průmyslové informace v případech, kdy je toto tajemství chráněno zákony na ochranu oprávněných ekonomických zájmů“, a jednak to, že „[v] tomto rámci budou sděleny údaje o emisích, které jsou relevantní pro ochranu životního prostředí“.

199 Zaprvé, pokud jde o zpřístupnění informací týkajících se emisí do životního prostředí, je třeba připomenout, že článek 6 nařízení č. 1367/2006 doplňuje nařízení č. 1049/2001 o zvláštní pravidla pro žádosti o přístup k informacím o životním prostředí (rozsudek LPN a Finsko v. Komise, bod 145 výše, bod 79).

200 Článek 6 odst. 1 první věta nařízení č. 1367/2006 upravuje právní domněnku, že převažující veřejný zájem na zpřístupnění existuje v případě, kdy se požadované informace týkají emisí do životního prostředí, ledaže se tyto informace týkají šetření, a to zejména šetření souvisejícího s možnými nesplněními povinností vyplývajících z práva Evropské unie (v tomto smyslu viz rozsudek LPN v. Komise, bod 119 výše, bod 108).

201 Proto čl. 6 odst. 1 první věta nařízení č. 1367/2006 vyžaduje, aby dotyčný orgán, jemuž byla předložena žádost o přístup k dokumentu, tento dokument zpřístupnil, jestliže se požadované informace týkají emisí do životního prostředí, i kdyby takové zpřístupnění mohlo porušit ochranu obchodních zájmů fyzické nebo právnické osoby ve smyslu čl. 4 odst. 2 první odrážky nařízení č. 1049/2001.

202 V této souvislosti je nutno připomenout, že pokud orgány zamýšlejí odmítnout žádost o přístup k dokumentům na základě výjimky, musejí uvedenou výjimku vykládat a uplatňovat restriktivně (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. července 2011, Švédsko v. MyTravel a Komise, C-506/08 P, Sb. rozh., s. I-6237, bod 75 a citovaná judikatura), aby nebylo znemožněno uplatnění obecné zásady spočívající v tom, že veřejnosti má být poskytnut co nejširší přístup k dokumentům v držení orgánů (rozsudek Tribunálu ze dne 24. května 2011, NLG v. Komise, T-109/05 a T-444/05, Sb. rozh., s. II-2479, bod 123).

203 Uvážíme-li přitom, že v případě, že se požadované informace týkají emisí do životního prostředí, existuje veřejný zájem na jejich zpřístupnění, který převažuje nad zájmem chráněným výjimkou, umožňuje tak čl. 6 odst. 1 první věta nařízení č. 1367/2006 konkrétní uplatnění uvedené obecné zásady.

204 Zadruhé, pokud jde o definici emisí do životního prostředí, je nutno uvést, že pojem „emisí do životního prostředí“ Aarhuská úmluva, ani nařízení č. 1367/2006 nedefinuje.

205 Nicméně i když nařízení č. 1367/2006 sice nezakotvuje výslovnou definici pojmu „emise do životního prostředí“, ustanovení čl. 2 odst. 1 písm. d) bodu ii) tohoto nařízení v rámci definice pojmu „informace o životním prostředí“ uvádí „emise, vypouštění a jiné úniky do životního prostředí, které ovlivňují nebo mohou ovlivnit složky životního prostředí uvedené v bodě i)“. Tento „bod i)“ se týká „stavu složek životního prostředí“, ale nikoliv „stavu lidského zdraví a bezpečnosti“, který je předmětem „bodu vi)“ uvedeného ustanovení.

206 Třebaže si ustanovení čl. 2 odst. 1 písm. d) nařízení č. 1367/2006 v zásadě klade za cíl definovat pojem informací o životním prostředí, lze nicméně s ohledem na znění „bodu ii)“ tohoto ustanovení dospět k závěru, že emisemi do životního prostředí mohou být pouze úniky do životního prostředí, které ovlivňují nebo mohou ovlivnit složky životního prostředí.

207 Dále je třeba poukázat na to, že Průvodce použitím Aarhuské úmluvy ve znění zveřejněném v roce 2000 odkazuje na pojem „emise“ tak, jak vyplývá ze směrnice Rady 96/61/ES ze dne 24. září 1996 o integrované prevenci a omezování znečištění (Úř. věst. L 257, s. 26; Zvl. vyd. 15/03, s. 80), která v čl. 2 bodu 5 definuje emise jako přímé nebo nepřímé uvolňování látek, vibrací, tepla nebo hluku z bodových nebo difúzních zdrojů v zařízení do ovzduší, vody či půdy, kdy zařízením se podle bodu 3 tohoto článku rozumí stacionární technická jednotka, ve které probíhá jedna či více činností uvedených v příloze I směrnice.

208 V projednávané věci, je třeba konstatovat, aniž je nutné vyslovit se k otázce, zda lze, či nelze použít k výkladu nařízení č. 1367/2006 definici emisí do životního prostředí, která vyplývá z Průvodce použitím Aarhuské úmluvy a předpokládá uvolňování pocházející ze zařízení, že samotnou výrobu nebo uvádění látky na trh nelze v každém případě považovat za únik do životního prostředí, takže informace o množství vyráběném nebo uváděném na trh nemohou být ani informacemi týkajícími se emisí do životního prostředí.

209 Zaprvé je nutno podotknout, že tento závěr není zpochybněn argumentací žalobkyň, že látka, která je uvedena na trh, nutně reaguje s životním prostředím a lidmi, takže již uvedení na trh představuje emisi do životního prostředí.

210 Předně je třeba připomenout, že interakce s lidským zdravím nebo bezpečností není dostačující k učinění závěru, že dochází k emisi do životního prostředí a že taková emise předpokládá únik do životního prostředí, který ovlivňuje nebo může ovlivnit složky životního prostředí, jak vyplývá z úvah uvedených v bodech 205 a 206 výše.

211 Pokud žalobkyně tvrdí, že jakmile je látka uvedena na trh, přestává být pod kontrolou hospodářského subjektu a může dojít k jejímu úniku do životního prostředí a může ovlivnit složky životního prostředí, je třeba uvést, že únik do životního prostředí, který předpokládá pojem „emise“, musí být skutečný, a nikoliv pouze potenciální. Abstraktní riziko emise látky existuje od okamžiku, kdy je vyrobena. Nelze sice vyloučit, že se toto riziko zvýší uvedením látky na trh, nic to ale nemění na skutečnosti, že výroba ani uvedení látky na trh ještě neznamená emisi této látky do životního prostředí. Riziko, že může dojít k emisi látky do životního prostředí, tedy není důvodem pro to, aby bylo množství látky vyrobené nebo uvedené na trh označeno za informaci o emisích do životního prostředí.

212 Dále je třeba uvést, že existují látky, zejména meziprodukty podle čl. 3 bodu 15 nařízení REACH (viz bod 17 výše), které – jsou-li použity způsobem, k němuž jsou určeny – nejsou uvolňovány do životního prostředí.

213 Třebaže mohou být jiné látky než meziprodukty uvolněny v určitém okamžiku jejich životního cyklu do životního prostředí, neznamená to, že lze u těchto látek považovat množství vyrobeného nebo uvedeného na trh za informaci týkající se úniků do životního prostředí, které ovlivňují nebo mohou ovlivnit složky životního prostředí (viz bod 206 výše).

214 Z výše uvedeného vyplývá, že informace požadované v bodě 2 žádosti o informace nelze považovat za informace týkající se emisí do životního prostředí. V projednávané věci tudíž nelze převažující veřejný zájem dovodit z použití čl. 6 odst. 1 první věty nařízení č. 1367/2006.

– Ke zvážení jednotlivých zájmů

215 Žalobkyně tvrdí, že ECHA nesplnila povinnost zvážit veřejný zájem, kterému slouží zpřístupnění informací o životním prostředí, a obchodní zájmy dotčených společností, kterým slouží odepření jejich zpřístupnění, a odvolává se na právní domněnku upravenou v čl. 118 odst. 2 písm. c) nařízení REACH, podle níž poskytnutí informace o přesném množství látky narušuje ochranu obchodních zájmů.

216 Tento argument neobstojí.

217 Jak totiž bylo uvedeno v bodě 178 výše, byla ECHA na základě uvedené právní domněnky oprávněna se domnívat, že by zpřístupnění přesného množství registrovaných látek vedlo k porušení ochrany obchodních zájmů dotčených společností, a to aniž by přistoupila ke konkrétnímu posouzení každé z informací. Následně se ECHA v souladu s návětím čl. 4 odst. *2* nařízení č. 1049/2001 zabývala tím,

zda v konkrétním případě existuje převažující veřejný zájem na zpřístupnění. Dospěla k závěru, a to oprávněně, na základě dostatečně podrobného odůvodnění umožňujícího pochopit úvahy ECHA, že takový převažující veřejný zájem dán není.

218 Za těchto podmínek je třeba odmítnout výtku žalobkyň vycházející z toho, že ECHA opomněla zohlednit veřejný zájem nebo převažující veřejný zájem na zpřístupnění předmětných informací o životním prostředí a správně zvážit rozdílné zájmy ve smyslu návětí čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001.

219 Žalobkyně taktéž neprokázaly, že ECHA nedodržela zásadu, podle které je třeba vykládat výjimky z práva na přístup k informacím o životním prostředí restriktivním způsobem. Skutečnost, že k zamítnutí žádosti o informace došlo na základě právní domněnky upravené v čl. 118 odst. 2 písm. c) nařízení REACH a neexistence převažujícího veřejného zájmu na zpřístupnění požadovaných informací, totiž neumožňuje učinit závěr, že výjimka z práva na přístup k informacím nebyla uplatněna restriktivním způsobem.

220 Z toho vyplývá, že čtvrtý a pátý žalobní důvod, jakož i třetí žalobní důvod v rozsahu, v němž vycházejí z porušení čl. 4 odst. 4 Aarhuské úmluvy a čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006, musí být v části týkající se bodu 2 žádosti o informace zamítnuty jako neopodstatněné.

b) K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 4 a 6 nařízení č. 1049/2001

K první části, vycházející z porušení čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001

221 Žalobkyně tvrdí, že ECHA v rozporu s čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001 nesplnila povinnost přistoupit ke konzultaci třetích osob.

222 Je třeba připomenout, že podle čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001 je v případě dokumentů pocházejících od třetích osob orgán povinen konzultovat dotyčné třetí osoby za účelem posouzení, zda má uplatnit výjimku uvedenou v čl. 4 odst. 1 nebo 2, není-li zřejmé, zda dokument má, či nemá být zpřístupněn. Z toho vyplývá, že orgány nejsou povinny konzultovat s dotyčnými třetími osobami, je-li zřejmé, že dokument má být zveřejněn, nebo zveřejněn být nemá. Ve všech ostatních případech musí orgány konzultovat dotyčné třetí osoby. Konzultace s dotyčnými třetími osobami je tudíž obecně předpokladem k určení uplatnitelnosti výjimek z přístupu stanovených v čl. 4 odst. 1 a 2 nařízení č. 1049/2001 v případě dokumentů pocházejících od třetích osob (rozsudky Tribunálu ze dne 30. listopadu 2004, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds v. Komise, T-168/02, Sb. rozh. s. II-4135, bod 55; ze dne 30. ledna 2008, Terezakis v. Komise, T-380/04, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 54, a rozsudek Tribunálu ze dne 3. října 2012, Jurašinović v. Rada, T-63/10, Sb. rozh., bod 83).

223 Je také třeba připomenout, že konzultace s třetí osobou, která není členským státem, upravená v čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001 sice nezavazuje orgán, avšak musí mu umožnit posoudit, zda se uplatní výjimka stanovená v odstavci 1 nebo 2 tohoto článku (rozsudek Jurašinović v. Rada, bod 222, bod 87).

224 Pokud jde o bod 2 žádosti o informace, ECHA tím, že odepřela zpřístupnit informace o přesném množství látek z důvodu, že by zpřístupnění vedlo k porušení ochrany obchodních zájmů dotčených osob, uplatnila výjimku stanovenou v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001. Třebaže je nesporné, že ECHA nekonzultovala dotčené společnosti před tím, než o žádosti rozhodla, vyplývá z judikatury citované v bodě 222 výše, že neprovedení konzultace je v souladu s nařízením č. 1049/2001, je-li zřejmé, že se na předmětné dokumenty uplatní některá z výjimek stanovená tímto nařízením.

225 V projednávané věci, jak bylo uvedeno v bodě 178 výše, byla ECHA oprávněna se domnívat, a to zejména na základě právní domněnky upravené v čl. 118 odst. 2 písm. c) nařízení REACH, že by poskytnutí informace o přesném množství dotyčných látek narušilo ochranu obchodních zájmů

dotčených společností a že s ohledem na to, že neexistuje na zpřístupnění převažující veřejný zájem, je třeba přístup k požadovaným informacím odepřít. Je tudíž třeba mít za to, že je zřejmé, že se uplatní výjimka stanovená v čl. 4 odst. 2 první odrážce nařízení č. 1049/2001, takže konzultace třetích osob nebyla nutná.

226 Žalobkyně nemohou tento závěr zpochybnit odvoláním se na rozsudek Soudního dvora ze dne 16. prosince 2010 Stichting Natuur en Milieu a další (C-266/09, Sb. rozh. s I-13119). V tomto rozsudku se Soudní dvůr vyjádřil zejména k výkladu článku 4 směrnice 2003/4, který se týká výjimek z práva na přístup. Je pravda, že podle bodu 3 výroku uvedeného rozsudku je nutno článek 4 směrnice 2003/4 vykládat v tom smyslu, že zvážení veřejného zájmu na zveřejnění informace o životním prostředí proti zvláštnímu zájmu na odmítnutí zveřejnění musí být provedeno v každém jednotlivém případě předloženém příslušným orgánům, i kdyby vnitrostátní zákonodárce určil na základě obecně závazného předpisu kritéria umožňující usnadnit toto posouzení protichůdných zájmů. Soudní dvůr nicméně nerozhodl, že by unijní orgány nemohly zohlednit právní domněnku, kterou unijní normotvůrce zakotvil v čl. 118 odst. 2 písm. c) nařízení REACH, a že by měly přistoupit ke konzultaci třetích osob i tehdy, když je zřejmé, že dokument má nebo nemá být zpřístupněn, a to navzdory znění čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001.

227 Z výše uvedených úvah vyplývá, že první část druhého žalobního důvodu je třeba zamítnout.

K druhé části, vycházející z porušení čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001 a zásady proporcionality

228 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že ECHA nesplnila povinnost posoudit možnost poskytnout žadateli částečný přístup k informaci o přesném množství uvedeném na trh každým z žadatelů o registraci, čímž porušila ustanovení čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001.

229 Z článku 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001 vyplývá, že pokud se některá z výjimek z práva na přístup vztahuje pouze na část požadovaného dokumentu, zbývající části dokumentu se zpřístupní. Zásada proporcionality dále vyžaduje, aby výjimky nepřekročily meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení sledovaného cíle (rozsudek Soudního dvora ze dne 6. prosince 2001, Rada v. Hautala, C-353/99 P, Recueil, s. I-9565, bod 28, a rozsudek Tribunálu ze dne 19. března 2013, In ’t Veld v. Komise, T-301/10, Sb. rozh., bod 200).

230 Tribunál již rozhodl, že ustanovení čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001 předpokládá konkrétní a individuální přezkum jednotlivých dokumentů. Pouze takový přezkum každého dokumentu totiž dovoluje orgánu posoudit možnost poskytnout žadateli částečný přístup. Posouzení dokumentů provedené spíše podle skupin než s ohledem na konkrétní informace obsažené v těchto dokumentech se jeví jako nedostatečné, jelikož požadovaný přezkum orgánu mu musí umožnit konkrétně posoudit, zda se uplatňovaná výjimka skutečně vztahuje na veškeré informace obsažené v uvedených dokumentech (v tomto smyslu viz rozsudek Franchet a Byk v. Komise, bod 146 výše, bod 117 a citovaná judikatura).

231 Jak vyplývá z judikatury citované v bodě 169 výše, ze zásady, podle níž přezkum vyžadovaný pro vyřízení žádosti o přístup k dokumentům musí mít konkrétní a individuální povahu, existují výjimky, zejména v případě, kdy je dána obecná domněnka, podle které by zpřístupnění předmětného dokumentu poškodilo některý ze zájmů chráněných výjimkami stanovenými v čl. 4 nařízení č. 1049/2001. Mimoto, jak již bylo uvedeno v bodě 177 výše, uvedené platí zejména tehdy, kdy jako v projednávané věci takovou domněnku výslovně stanoví právní ustanovení, kterým je v projednávané věci čl. 118 odst. 2 písm. c) nařízení REACH.

232 K tvrzení žalobkyně, že ECHA nezvážila na základě individuálního posouzení možnost zpřístupnit informace o množství jednotlivých látek, je třeba uvést, že se právní domněnka stanovená v čl. 118 odst. 2 písm. c) nařízení REACH, podle které poskytnutí o přesném množství narušuje ochranu

obchodních zájmů dotčených osob, vztahuje na všechny předmětné látky a žalobkyně neuvádějí, ani pro všechny tyto látky, ani pro jednotlivé látky, skutečnosti, které by mohly tuto právní domněnku zpochybnit. Žalobkyně taktéž neprokázaly, že existuje, alespoň pro část těchto látek, převažující veřejný zájem na zveřejnění požadovaných informací. ECHA proto mohla mít za to, aniž přistoupila k posouzení jednotlivých případů, že se na informace o přesném množství všech předmětných látek vztahuje výjimka stanovená v čl. 4 odst. 2 první odrážce nařízení č. 1049/2001.

233 Žalobkyně zadruhé v replice tvrdí, že ECHA porušila zásadu proporcionality, neboť v souladu s čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001 nezohlednila možnost zpřístupnit informace o množství jednotlivých látek.

234 ECHA tvrdí, že žalobkyně uplatňují nový, dle jejího názoru nepřípustný, nebo alespoň neopodstatněný, žalobní důvod.

235 Předně pokud jde o otázku přípustnosti, kterou vznesla ECHA, je třeba připomenout, že z ustanovení čl. 44 odst. 1 písm. c) ve spojení s čl. 48 odst. 2 jednacího řádu ze dne 2. května 1991 vyplývá, že žaloba musí uvádět předmět sporu a obsahovat stručný popis žalobních důvodů a nové důvody nelze předkládat v průběhu řízení, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení. Nicméně žalobní důvod, který je rozšířením důvodu dříve přímo nebo implicitně uvedeného v žalobě a který je s ním úzce spjat, musí být prohlášen za přípustný. Obdobné řešení se použije i ve vztahu k výtce dovolávané na podporu žalobního důvodu (rozsudek In ‘t Veld v. Komise, bod 229 výše, bod 97).

236 Jak vyplývá z judikatury citované v bodě 229 výše, dotyčný orgán musí při uplatnění výjimek z práva na přístup k dokumentům dodržet zásadu proporcionality. Účelem ustanovení čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001 je přispět k dodržování této zásady tím, že umožňuje částečné zpřístupnění, pokud se výjimka z práva na přístup vztahuje pouze na části požadovaného dokumentu, aby se nepřekročily meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení sledovaného cíle. Z tohoto hlediska nepředstavuje odkaz žalobkyň na zásadu proporcionality nový žalobní důvod, ale výtku, která upřesňuje žalobní důvod vycházející z porušení čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001. Žalobkyně v zásadě tvrdí, že porušením tohoto ustanovení ECHA současně postupovala v rozporu se zásadou proporcionality.

237 Z toho vyplývá, že výtka vycházející z porušení zásady proporcionality je přípustná.

238 Dále pokud jde o věc samou, je ovšem třeba konstatovat, že tato výtka není opodstatněná, jelikož ECHA dostála požadavkům zásady proporcionality, když po individuálním posouzení neposkytla přístup k části požadovaných informací.

239 Jak již bylo uvedeno v bodě 232 výše, nebylo s ohledem na právní domněnku stanovenou v čl. 118 odst. 2 písm. c) nařízení REACH takové individuální posouzení nutné. Toto ustanovení nepřekračuje meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení sledovaného cíle, a sice ochrany obchodních zájmů.

240 V tomto ohledu je třeba uvést, že tato právní domněnka nutně nebrání přístupu k požadované informaci, jelikož je dána možnost případně uvést skutečnosti způsobilé tuto domněnku vyvrátit nebo prokázat, že existuje převažující veřejný zájem na úplném nebo částečném zpřístupnění požadovaných informací (obdobně viz judikatura citovaná v bodě 172 výše). Kromě toho má ECHA každopádně povinnost podle čl. 119 odst. 2 písm. b) nařízení REACH zveřejnit celkové množstevní rozmezí, v jehož rámci byla látka registrována. Nařízení REACH tak v určité míře umožňuje přístup k informacím o množství látky, ačkoli se přesné množství nezpřístupňuje.

241 Z výše uvedených úvah vyplývá, že je třeba, v rozsahu týkajícím se bodu 2 žádosti o informace, druhou část druhého žalobního důvodu, a tudíž druhý žalobní důvod jako celek zamítnout.

242 Z toho vyplývá, že žaloba není opodstatněná v rozsahu, v němž se týká zamítnutí bodu 2 žádosti o informace.

4. *K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001, a třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 1, 3 a 4 Aarhuské úmluvy a čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006, a to v rozsahu, v němž se tyto žalobní důvody týkají bodu 3 žádosti o informace*

a) K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001

243 Žalobkyně tvrdí, že ECHA nesplnila povinnosti, které jí vyplývají z čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001.

244 Žalobkyně konkrétně tvrdí, že ECHA měla konzultovat žadatele o registraci, kteří podali žádost o zachování důvěrnosti týkající se zpřístupnění celkového množstevního rozmezí. Dodávají, že pokud jde o ostatní žadatele o registraci, nebyla tato konzultace nutná, neboť bylo zjevné, že neexistuje žádný důvod pro odepření přístupu k požadované informaci.

245 ECHA tvrdí, že konzultace třetích osob nutná nebyla, neboť nebyla povinna konzultovat třetí osoby ohledně informací, které neměla v držení. Navíc, i kdyby takovými informacemi disponovala, vztahovala by se na ně výlučně zvláštní ustanovení článku 119 nařízení REACH upravující zveřejňování na internetu.

246 Na jedné straně je třeba připomenout, že podle čl. 119 odst. 2 písm. b) nařízení REACH se informace o celkovém množstevním rozmezí zveřejňují na internetu, kromě případů, kdy ECHA uznala požadavek na zachování důvěrnosti za opodstatněný.

247 Na straně druhé je nutné uvést, že nařízení č. 1049/2001 se v souladu s čl. 2 odst. 3 tohoto nařízení použije „na všechny dokumenty, které má orgán v držení, to znamená na dokumenty, které vytvořil nebo obdržel a které má v držení, a to ve všech oblastech činnosti Evropské unie“, a že podle čl. 118 odst. 1 nařízení REACH „[n]a dokumenty v držení [ECHA] se vztahuje nařízení […] č. 1049/2001“. Z toho vyplývá, že právo na přístup k dokumentům orgánů ve smyslu čl. 2 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 se týká pouze existujících dokumentů, které jsou v držení dotyčného orgánu (rozsudek Strack v. Komise, bod 105 výše, bod 38).

248 V projednávané věci ChemSec požadovala v bodě 3 žádosti o informace přístup k informacím o celkovém množstevním rozmezí, v jejichž rámci bylo registrováno 356 předmětných látek, a to v případě, že by přístup k informacím uvedeným v bodě 2 žádosti o informace, tedy o přesném množství těchto látek, nebyl možný (viz bod 35 výše).

249 V bodě 1 písm. c) napadeného rozhodnutí ECHA uvedla, že „požadovaný dokument se nenachází v databázích, ani v [jejích] dokumentacích“ a že nařízení č. 1049/2001 nestanoví povinnost vytvářet dokumenty, aby se vyhovělo žádostem o přístup k dokumentům. Přitom k tomu, aby mohla žalobkyni takový dokument poskytnout, by musela, za předpokladu, že žádosti o registraci byly skutečně předloženy pro všechny předmětné látky, shromáždit informace obsažené ve všech registračních dokumentacích a vypočítat celkové množstevní rozmezí předmětných látek. ECHA upřesnila, že tak by tomu bylo i ohledně přístupu k přesnému souhrnnému množstevnímu rozmezí týkajícímu se každé z látek uvedených v žádosti, pokud by měla být žádost vykládána v tomto smyslu. ECHA nicméně dodala, že nechala shromáždit informace poskytnuté k množstevnímu rozmezí z jednotlivých dokumentací týkajících se látek uvedených v žádosti. K dopisu připojila tabulku s těmito informacemi a současně uvedla, že „[m]etodika pro stanovení celkového množstevního rozmezí se teprve vytváří“, a že „ECHA tudíž nemůže zaručit přesnost uvedených manuálně získaných informací“.

250 Žalobkyně uvádějí, že požadované informace neobdržely v rozsahu, v němž se jejich žádost týkala množstevních rozmezí u jednotlivých žadatelů o registraci, nikoliv údajů souhrnných. Dále konstatovaly, že čl. 119 odst. 2 písm. b) nařízení REACH vyžaduje, aby ECHA zveřejnila celkové množstevní rozmezí u každého jednotlivého žadatele o registraci. Kromě toho žalobkyně sice netvrdí, že ECHA měla v držení informace o celkovém množstevním rozmezí, ale domnívají se, že ECHA měla mít tyto údaje k dispozici, jelikož měla povinnost je v souladu s čl. 119 odst. 2 písm. b) nařízení REACH zveřejnit.

251 Je nutno konstatovat, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí ECHA dosud neurčila metodiku pro stanovení celkových množstevních rozmezí, a tudíž nemohla žádosti žalobkyň o přístup k těmto údajům vyhovět.

252 Dále je nutno poukázat na to, že nařízení REACH neuvádí tuto povinnost vyplývající z čl. 119 odst. 2 písm. b) uvedeného nařízení do vztahu s právem na přístup k dokumentům podle čl. 118 odst. 1 tohoto nařízení ve spojení s čl. 2 odst. 1 nařízení č. 1049/2001. Není proto možné prosazovat splnění povinnosti zveřejnění na internetu prostřednictvím žádosti o přístup k dokumentům (obdobně v tomto smyslu viz rozsudek Strack v. Komise, bod 105 výše, bod 44). Z tohoto hlediska žádost o přístup k dokumentům nemůže ECHA zavazovat k tomu, aby vytvářela určité údaje, které neexistují, i když jejich zveřejnění stanoví článek 119 nařízení REACH.

253 ECHA byla tudíž oprávněna zamítnout bod 3 žádosti o informace z důvodu, že nemá požadované informace v držení. Vzhledem k tomu, že ECHA neměla povinnost konzultovat třetí osoby ohledně informací, které neměla v držení, nelze ECHA vytýkat, že porušila ustanovení čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001.

254 Z toho vyplývá, že je třeba druhý žalobní důvod, v rozsahu týkajícím se bodu 3 žádosti o informace, zamítnout.

b) Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 1, 3 a 4 Aarhuské úmluvy a čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006

255 Žalobkyně vytýkají ECHA, že porušila čl. 4 odst. 1, 3 a 4 Aarhuské úmluvy a čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006 tím, že jim odepřela přístup k informacím o chemických látkách, které byly předmětem jejich žádosti o informace.

256 V rozsahu, v němž se třetí žalobní důvod týká rovněž bodu 3 žádosti o informace, je třeba připomenout, že podle čl. 44 odst. 1 písm. c) ve spojení s čl. 48 odst. 2 jednacího řádu ze dne 2. května 1991 musí žaloba obsahovat stručný popis žalobních důvodů. Tyto údaje musí být dostatečně jasné a přesné pro to, aby umožnily žalovanému připravit svou obranu a Tribunálu rozhodnout o žalobě případně i bez dalších podpůrných informací. Z toho důvodu musí žalobce ozřejmit, v čem spočívá žalobní důvod, na kterém se žaloba zakládá, takže pouhé abstraktní vyjádření nesplňuje požadavky jednacího řádu (rozsudek Tribunálu ze dne 12. září 2013, Besselink v. Rada, T-331/11, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 38).

257 Je přitom třeba konstatovat, že žalobkyně toliko tvrdí, že se žádost o informace týká informací o životním prostředí a že se na výjimky z práva na přístup k takovým informacím vztahuje Aarhuská úmluva, jakož i nařízení č. 1367/2006. Žalobkyně nicméně nevysvětlují, jak by mohly Aarhuská úmluva a nařízení č. 1367/2006 bránit tomu, aby ECHA zamítla bod 3 žádosti o informaci z důvodu, že požadované informace nemá v držení. Předložení daného žalobního důvodu tedy neumožňuje určit, o jaké tvrzené porušení se jedná, tak, aby mohl Tribunál vykonat svůj přezkum.

258 Třetí žalobní důvod musí být podle čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991 odmítnut jako nepřípustný v rozsahu, v němž se týká bodu 3 žádosti o informace.

259 Je ostatně třeba poznamenat, že ustanovení čl. 4 odst. 3 písm. a) Aarhuské úmluvy výslovně stanoví, že žádost o informace o životním prostředí může být zamítnuta, pokud orgán veřejné správy, kterému je žádost adresována, požadované informace nemá. Podle čl. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1376/2006 „[n]ařízení […] č. 1049/2001 se použije na každou žádost žadatele o přístup k informacím o životním prostředí, které mají v držení orgány a subjekty Společenství“, na základě čehož lze taktéž dospět k závěru, že se tento odkaz týká pouze existujících dokumentů, které jsou v držení dotyčného orgánu. To znamená, že i kdyby celková množstevní rozmezí představovala informace o životním prostředí, nemohla by tato skutečnost zpochybnit legalitu zamítnutí bodu 3 žádosti o informace.

260 Z toho vyplývá, že žaloba musí být zamítnuta v rozsahu, v němž se týká bodu 3 žádosti o informace.

261 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že pokud jde o bod 1 žádosti o informace, o žalobě již není třeba rozhodnout v rozsahu, v jakém byly jména a kontaktní údaje, jejichž zpřístupnění žalobkyně požadovaly, ke dni 23. dubna 2014 zveřejněny na internetových stránkách ECHA (viz bod 121 výše). V části týkající se ostatních informací, které jsou předmětem bodu 1 žádosti informace, musí být žalobě vyhověno (viz bod 164 výše) a napadené rozhodnutí v tomto rozsahu zrušeno.

262 Naproti tomu pokud jde o zamítnutí bodů 2 a 3 žádosti o informace, musí být žaloba zamítnuta.

K nákladům řízení

263 Podle čl. 134 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu pokud měli účastníci řízení ve věci částečně úspěch i neúspěch, ponese každý z nich vlastní náklady řízení. Jeví-li se to však vzhledem k okolnostem v projednávané věci jako odůvodněné, může Tribunál rozhodnout, že účastník řízení ponese vlastní náklady řízení a nahradí část nákladů řízení vynaložených druhým účastníkem řízení. Mimoto na základě článku 137 jednacího řádu platí, že není-li vydáno rozhodnutí ve věci samé, rozhodne o nákladech řízení Tribunál dle volného uvážení.

264 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci bylo žalobě částečně vyhověno, je třeba rozhodnout, že ECHA a Cefic ponesou vlastní náklady řízení.

265 Dále podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. Komise tedy rovněž ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý senát)

rozhodl takto:

1) O žalobě na neplatnost rozhodnutí Evropské agentury pro chemické látky (ECHA) ze dne 4. března 2011 v rozsahu, v němž ECHA odepřela zpřístupnit informace požadované v bodě 1 žádosti o informace, již není důvodné rozhodovat v rozsahu, v jakém se týká jmen a kontaktních údajů 6 611 společností dostupných na internetu ke dni 23. dubna 2014.

2) Rozhodnutí ECHA ze dne 4. března 2011 se zrušuje v rozsahu, v němž ECHA zamítla zpřístupnění informací požadovaných v bodě 1 žádosti o informace v rozsahu, v jakém se týká informací, které nebyly ke dni 23. dubna 2014 zpřístupněny.

3) Ve zbývající části se žaloba zamítá.

4) Každý účastník řízení, včetně Evropské komise a European Chemical Industry Council (Cefic), ponese vlastní náklady řízení.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 23. září 2015.

Podpisy

Obsah

Právní rámec 2

A – Mezinárodní právo 2

1. Dohoda TRIPS 2

2. Aarhuská úmluva 3

B – Unijní právo 4

1. Nařízení č. 1049/2001 4

2. Směrnice 2003/4/ES 6

3. Nařízení REACH 7

4. Nařízení (ES) č. 1367/2006 10

Skutečnosti předcházející sporu a napadené rozhodnutí 12

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení 16

Právní otázky 18

A – K přípustnosti 18

1. K námitce nepřípustnosti 18

2. K důvodu vycházejícímu z nepřípustnosti předmětu žaloby 20

B – K zachování předmětu sporu stran žádosti o informace v rozsahu, v němž se týká jmen a kontaktních údajů žadatelů o registraci zpřístupněných po podání žaloby 21

C – K věci samé 22

1. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 8 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, ve vztahu k bodům 1, 2 a 3 žádosti o informace 23

2. K čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 2 první odrážky a čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001 a pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení návětí čl. 4 odst. 2 a čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1049/2001, v rozsahu, v němž se tyto žalobní důvody týkají bodu 1 žádosti o informace 24

a) K první části, vycházející z porušení čl. 4 odst. 2 první odrážky nařízení č. 1049/2001 25

b) K druhé části, vycházející z porušení čl. 4 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 26

3. Ke druhému, třetímu, čtvrtému a pátému žalobnímu důvodu, kdy druhý žalobní důvod vychází z porušení čl. 4 odst. 4 a 6 nařízení č. 1049/2001, třetí žalobní důvod z porušení čl. 4 odst. 4 Aarhuské úmluvy a čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006, čtvrtý žalobní důvod

z porušení čl. 4 odst. 2 první odrážky nařízení č. 1049/2001 a pátý žalobní důvod z porušení návětí čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, a to v rozsahu, v němž se tyto žalobní důvody týkají bodu 2 žádosti o informace 27

a) Ke třetímu, čtvrtému a pátému žalobnímu důvodu, kdy třetí žalobní důvod vychází z porušení čl. 4 odst. 4 Aarhuské úmluvy a čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006, čtvrtý žalobní důvod z porušení čl. 4 odst. 2 první odrážky nařízení č. 1049/2001 a pátý žalobní důvod z porušení návětí čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 27

K porušení ochrany obchodních zájmů 28

K existenci převažujícího veřejného zájmu na zpřístupnění 29

– K existenci převažujícího veřejného zájmu v případě informací o životním prostředí 30

– K pojmu „informace týkající se emisí do životního prostředí“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006 31

– Ke zvážení jednotlivých zájmů 33

b) K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 4 a 6 nařízení č. 1049/2001 34

K první části, vycházející z porušení čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001 34

K druhé části, vycházející z porušení čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001 a zásady proporcionality 35

4. K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001, a třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 1, 3 a 4 Aarhuské úmluvy a čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006, a to v rozsahu, v němž se tyto žalobní důvody týkají bodu 3 žádosti o informace 37

a) K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001 37

b) Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 1, 3 a 4 Aarhuské úmluvy a čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006 38

K nákladům řízení 39